

BERG JUDIT & KERTÉSZ ERZSI

A NÉGY MADÁR TITKA

BERG JUDIT KERTÉSZ ERZSI

A NÉGY MADÁR TITKA

Bernát Barbara rajzaival

Págyon

1. FEJEZET A DOBOZ

Kiki gyors mozdulattal csúsztotta a dobozt a táskába. Úgy tűnt, senki nem vette észre, ahogy leemeli a polcról. Tenyéryni, festett fadoboz, pontosan olyan, amilyenek Gerda elmesélte. A tetején ott az a különös felirat, ha jól emlékszik, valami madarokról szól. És meglepően nehéz is, olyan, mintha súlyos titkot rejtene. Felnézett. Egy rémes pillanatra úgy tűnt, hogy DR éppen őt figyeli. Kikiből kiszaladt az erő, a térde megroggyant, de aztán vágott egy grimaszt, és gyorsan elhessegette magától a szorongató érzést. Biztosan csak képzelődött.

Hazafelé menet újra rátört a félelem. Vállát mázsás súlyként húzta a doboz a táska mélyén. Nem viheti be a lakásba, legfeljebb később, ha már elaludtak. Még az hiányzik, hogy megtalálják nála! Egy darabig tétován ácsorgott a ház

ISBN 978-963-410-328-8

© Pozsonyi Pagony Kft., 2017
www.pagony.hu

Szöveg © Berg Judit, Kertész Erzsi
Grafika © Bernát Barbara

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
A szöveget gondozta: Rét Viktória
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.
Produktions vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

előtt, majd lopva körülnézett, leguggolt, és egy közeli, betonból öntött virágláda alá csúsztatta a dobozt.

Aztán csak ült az ágyon, és várta, hogy elcsendesedjen a ház.

Talán most... Tizenegy múlt. Végre! Akkor most lemegy érte.

2. FEJEZET A SÖTÉT ALAK

Kiki lábujjhegyen settenkedett ki a házból. Az utcára érve óvatosan körülnézett. Közel s távol teremtettségek nem látott, ezen a környéken nem szokás tizenegy után kint mászkálni. A kőláda, ahová a dobozt rejtette, kívül esett az utcai lámpa fényén, így ha véletlenül elő is bukkanna valaki, Kikinek nem kell attól tartania, hogy észreveszik. Még egyszer körülnézett, aztán a ládához sietett, letérdelt, és kihúzta alóla a kis dobozt, amelyet végre sikerült megszereznie. Ha igaz, amit Gerda mesélt róla, akkor a kis doboz fontos titkok őrzője. A segítségével talán még ma éjszaka sikerülhet a lány nyomára bukkannia!

Kiki nagyot nyelt. Hiába legjobb barátok ők ketten, mindig is sejtette, hogy Gerdának még előtte is titkai vannak. Már akkor sejtette volna, hogy baj van, amikor Gerda először beszélt

a dobozról és a nagypapájáról! Akkor nem faggatta, most pedig már késő, hiszen Gerdának két napja nyoma veszett. De majd a dobozka segít! Gyerünk vissza a házba, hogy végre közelről is szemügyre vehesse a szerzeményét!

Ám ahogy felegyenesedett, rögtön tudta, hogy baj van. Egy sötét alak vált ki a platófa törzse mögül, és egyenesen felé tartott. Az illető talán órák óta állt lesben. Kiki kétségbeesetten nézett körül. A férfi elvágta a kapuhoz vezető utat, a házba nem tud visszajutni, vagyis másfelé kell menekülnie. De merre? Úgy sejtette, hogy a város tele van DR barátaival, megbízottaival, nyilván ezt a közlgő fekete alakot is ő küldte a nyakára. Talán már a bolt óta követi őt, csoda, hogy a házba nem jött utána.

A sarok felől hirtelen csörömpölés és ordítás hangzott fel. A közlgő alak egy pillanatra megtorpant, és hátrafordult, hogy megnézzze, honnan ered a lárma. Kiki ezt a pillanatot használta fel. Megpördült, és lélekszakadva rohanni kezdett az ellenkező irányba, az elhagyatott városrész felé. Futott, minden sarkon befordult, sövényeket ugrott át, a sötét utcákat, benőtt kerteket kereste,

hogy eltűnhessen. Szerencséje volt. Az ismeretlen későn ocsúdott, és mire Kiki nyomába eredt, a fiúnak sikerült egy kis előnyre szert tennie. A következő kanyar után egy évek óta lakatlan, bontásra ítélt házhoz ért. Talán itt meglapulhatna! Mivel az üldözője még nem fordult be a sarkon, Kiki beugrott egy törött földszinti ablakon át az épületbe, és az ablak alatt összekucorodott. Tíz másodperc múlva hallotta, ahogy az ismeretlen dübörgő léptekkel továbbrohan az utcán, Kiki nyomát keresve.

A fiú megkönnyebbülten sóhajtott. Megint sikerült megmenekülnie, és a kis, festett ládika is sértetlenül lapul a zsebében. Talán végre eljött az idő, hogy felhasználja!

3. FEJEZET

A MADARAS REJTVÉNY

Törött búrájú utcai lámpa fénye szűrődött be a búvóhelyre. Kiki megbizonyosodott róla, hogy minden csendes, és először óvatos, majd egyre türelmetlenebb mozdulatokkal feszegetni kezdte a ládika fedelét. Nem nyílik! Idegesen tapogatta maga körül a földet, hátha talál egy darab vasat, amivel felnyithatja. Finoman megrázta a dobozt. Fém koppant tompán a fán. Talán valami érme van benne? A tenyere nyirkos volt az izzadságtól, de újra nekiesett a fedélnek, ezúttal a körmével feszegette. A ládika fedele végre kilazult, és aztán kinyílt!

Kiki tanácstalanul bámulta a tenyerén heverő, finoman megmunkált, réz színű kulcsot. Megpróbálta felidézni, hogy mit is tud még a dobozról. Annyi biztos, hogy Gerda nagyon megörült neki, amikor pár nappal ezelőtt meglátta

a régiségboltban. Sajnos nem volt elég pénze rá, ezért azt tervezte, rábeszéli a szüleit, hogy vegyék meg neki. A lánynak soha nem jutott volna eszébe ellopni – gondolta Kiki némi rossz érzéssel. Igazából ő sem vetemedett volna ilyesmire, ha Gerda nem tűnik el nyom nélkül. De eltűnt, és Kiki úgy gondolta, hogy ennek a doboznak köze lehet a rejtélyhez. Ezért akarta mindenképp megszerezni.

Ráadásul ez a bizonyos DR, aki eddig Gerda nyomban járt, most már Kikit tartotta szemmel. Bizonyára észrevette, ahogy elemelte a dobozt, és valószínűleg rájött arra is, hogy fontos tárgyról van szó, melynek köze van a professzor és unokája eltűnéséhez. Nem kizárt tehát, hogy továbbra is a nyomában lesz.

Kiki egyelőre ennyit tudott összerakni a történetből, és úgy érezte, jobbára homályban tapogatózik. Mit tegyen? Egészen közel állt ahhoz, hogy kétségbeessen. Dühösen lecsapta a ládika fedelét, és akkor újra szemébe ötlött a különös felirat. Az talán nyomra vezet majd! A gyér világításban erőltetnie kellett a szemét, hogy el tudja olvasni a kopott, cirádás betűket. Nehezen állt össze

a szöveg. Kiki többször is végigolvasta, de nem lett tőle okosabb. Úgy hangzott az egész, mint egy különös vers vagy egy ósdi rejtvény:

*Galamb mutatja az utat,
Sas őrzi a fészket.
A titok fölött holló köröz,
A veréb nem közönséges madár.*

Kiki pár pillanatig zavarodottan bámult maga elé. Mi ez, valami madárhatározó? Vajon mit akarnak ezzel a sok zagyvasággal? A veréb igenis közönséges madár. Sast még nem nagyon látott közről, a hollók meg főleg a mesékben szerepelnek, na és a galamb... Hát galambból aztán bőven van a városban. Galambok mindenütt vannak. Túl sok is van belőlük.

És akkor hirtelen eszébe jutott a Galamb utca. Az is itt van, nem messze. Igen, ez lehetséges! Hiszen a galamb mutatja az utat! Talán tényleg a madarak fedik föl a titkot, csak nyitott szemmel kell járnia! Lelkesedésében először majdnem nekiiramodott, hogy egyenest a Galamb utcába rohanjon, de aztán megtorpant. Jól tudta, melyik

az az utca, ám a városban kószálva eddig valahogy igyekezett elkerülni. Kissé nyomasztónak érezte azokat az ódon házakat, meg a túlburjánzó kerteket az évszázados fákkal.

Aztán mégis összeszedte magát, kilopakodott az épületből, és miután megbizonyosodott róla, hogy tiszta a levegő, már futott is a Galamb utca irányába.

4. FEJEZET

A GALAMB UTCA

Ahogy egyre közelebb ért a hajdan elegánsnak számító, mára inkább kísérteties hatást keltő villanegyedhez, fokozatosan lassított a tempón. Voltaképpen hová is siet ennyire az éjszaka közepén? Nem túl valószínű, hogy a csillagok állása fogja nyomra vezetni. Ha várja is a Galamb utcában valamilyen jelzés, szinte biztos, hogy nem éjszaka fogja észrevenni. Ha sötétedés után válna csak láthatóvá a jel, akkor bagoly is szerepelne a ládika tetejére festett leírásban!

Már majdnem úgy döntött, hogy visszafordul, és inkább a saját ágyában várja meg a reggelt, hogy napvilágnál pihentebben folytathassa a nyomozást, amikor két gondolat is átfutott a fején. Egyrészt az üldözője, mivel végképp elvesztette a nyomát, lehet, hogy visszatér a házhoz,

azt remélve, hogy előbb-utóbb Kiki is hazamegy majd. Vagyis otthon ezentúl nincs biztonságban. Másrészt viszont köztudomású, hogy a madarak a hajnal első sugaraira felébrednek és kirepülnek. Talán korán reggel megtudhat valamit, ami a nappali forgalomban rejtve marad.

A Galamb utca békésen szunyókált. A sárga utcalámpák fénye szinte elveszett a nagy fák lombjainak sűrűjében. Jómódú családok, diplomaták, gazdag különcök éltek itt hajdanán. Kiki agyán váratlanul átfutott egy gondolat. Amikor Gerda a nagyapjáról mesélt, nevetve mondta, hogy az idős professzor egész élete a madarak körül forog, olyannyira, hogy még a háza is egy madárról elnevezett utcában áll. Lehet, hogy éppen a Galamb utcában lakott? Ez logikus volna, hiszen a dobozka is az övé volt, talán a furcsa feliratot is ő maga festette rá.

Kiki kétszer végigsétált a kihalt utcán a névtáblákat böngészve és a házakat vizslatva, de sem árulkodó nevet, sem gyanús épületet nem talált. Napkeltéig még néhány órát kell várakoznia. De hol? A kerteket kutyák őrzik, és a nyílt utca sem biztonságos.

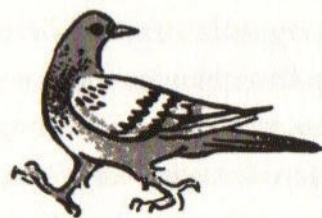
Végül észrevett egy terebélyes platánfát, amelynek járda fölé nyúló, széles alsó ága szinte függőágyként hívogatta. A fa alatt árválkodó utcai pad támlájáról pont fel tudta tornászni magát. Sikerült kényelmesen elhelyezkednie, oldalról több kisebb ág is támasztotta, így nem kellett félnie attól, hogy félálomban esetleg lepottyan. Persze eszében sem volt elaludni! Tudta, hogy ébren kell figyelnie a környék minden rezdülését!

A kukásautó dudálására ébredt. Első pillanatban nem tudta, hol van, be akart fordulni a fal felé, hogy még aludjon egy picit, de a mozdulattól megbillent, és kis híján lezuhant. Egy pillanat alatt kiszállt a szeméből az álom! Hiszen a Galamb utcában örködik, és éppen nyomravezető jeleket kellene keresnie! Ehelyett elgémberedve, sajtó porcikákkal gubbaszt egy fán, ahonnan ráadásul lemászni sem tud, mert egy öreg, kontyos, vállkendős nénike éppen az ő mászópadján üldögél.

A kukásautó közben továbbhaladt, és Kiki végre megértette, miért ücsörög a néni korán reggel a padon. Madarakat etet! Az autó hangjára a galambok felröppentek a szemközti ház tetejére, de máris visszatértek, és izgatottan topogva

örvénylettek a néni lába körül, aki kosarából szarított kenyérdarabkákat és magot szórt a tülekedőknek. Időnként, ha nagyobb, hangosabb autó hajtott végig az utcán, a galambok felszálltak, leírtak egy kört a magasban, aztán megpihentek a szemközti ház tetején. Soha nem szálltak más-hová, mindig csak erre az egy épületre, amely lezárt spalettái és elvadult kertje miatt a többenél is régebbi hangulatot árasztott. De a madarak nem ücsörögtek sokáig a kémény mellett, pár perc elteltével mindig visszatértek a padhoz.

Kiki mocoogni kezdett. Jólesett volna kinyújtóznia, meg aztán pisilnie is kellett, gyomra egyre türelmetlenebb korgása pedig arra figyelmeztette, hogy nem csak a galambok szeretnek reggelizni.

5. FEJEZET A SAS NYOMÁBAN

A kenyérmorzsza végre elfogyott, és a néni szedelőzködni kezdett. Épp ideje volt, mert Kiki gyomra olyan hangosan korgott, hogy félt volt, az idős hölgy meghallja, és felpillant a lombok közé. Nehezen tudta volna neki megmagyarázni, hogy mit keres ott.

Igazából egy sast keresett, de ezen a fán reménytelen volt a helyzet. Kiki arra gondolt, hogy ha a környéken akár egyetlen árva sas is körözne, akkor a galambok nem burukkolnának ilyen nagy lelki nyugalommal a közeli háztetőn. Egy alkalmas pillanatban lecsusszant a fáról, és eltöprengett, hogyan tehetne szert valami reggelire. Gondolkodni sem tud, amíg ennyire éhes!

Ekkor megakadt a szeme a padon heverő papírzacskón. Biztosan a néni bevásárlószatyrából csúszott ki. Reménykedve kukkantott bele,

aztán elfintorodott. Spenótos batyu. Kiki tudta, hogy a közeli pékség egyik slágere ez a péksütemény, bár inkább az anyukák rajongtak érte, nem a gyerekek. Mindegy, a semminél azért jobb. Méla undorral harapott bele a spenótos batyuba, és meglepődve állapította meg, hogy nem is olyan szörnyű. Megevett három darabot, a maradék kettőt pedig zsebre rakta, mert hosszúnak ígérkezett a hajsza a madarak után.

Ahogy mindez az eszébe ötlött, újra elkomorult. Az rendben van, hogy a galambok csak úgy nyüzsögnek a Galamb utcában, de sast továbbra sem lát sehhol. Talán körül kellene néznie abban a szemközti házban? Kiki úgy döntött, hogy megpróbálja. Az utcára nyíló vasrácsos kapu szerencsére résnyire nyitva van. Egy próbát biztosan megér a dolog.

Nehezen vallotta be magának, hogy bár világos nappal van, és a város megszokott morajlása veszi körül, mégsem szívesen lép be abba a kertbe. A sűrű lombok alatt túl nagy a félhomály. Az aljnövényzet teljesen elburjánzott, és a valaha gondozott, parkszerű kert most inkább dzsungelre hasonlít. Kiki úgy döntött, hogy először tesz egy

kört a ház körül, hátha épp a kertben talál valami sasra utaló jelet. Az épületet utána is ráér feltérképezni. Már ha egyáltalán képes lesz oda bejutni.

Óvatos léptekkel, lassan sétált körbe a ház fala mentén. Fel volt készülve rá, hogy bármelyik pillanatban felbukkanhat egy lakó, és megkérdezheti, ugyan mi járatban van errefelé. Kiki úgy döntött, hogy tanácstalanul pislog majd, és azt válaszolja, hogy eltévedt. Már-már feladta a reményt, hogy rábukkanhat valami nyomra a kertben, amikor fehéren virágzó jázminbokrok gyűrűjében megpillantotta a szobrot.

Réges-régi kőszobor volt, egy lovagi öltözetű férfit ábrázolt. Egyenes tartása, vállára omló hullámos haja és horgas orra méltóságteljessé tette a megjelenését. Kikinek különösen az oldalán lógó, szépen megmunkált kard tetszett. A kőszobrot több helyen is moha lepte, és a páncélján látszott, hogy a galambok előszeretettel tanyáznak a vállán. Kiki megcsodálta, aztán már indult volna, hogy felderítse a házat, amikor pillantása a szobor talapzatára siklott, ahova a lovag nevét vésték.

Sasorrú Stefán – olvasta a feliratot.

6. FEJEZET A FÉSZEK

Egy pillanatra még a lélegzete is elállt. Ez nem lehet véletlen! Egészen biztos, hogy Sasorrú Stefán a második nyom. Hogy is szólt a versike?

*Galamb mutatja az utat,
Sas őrzi a fészket.
A titok fölött holló köröz,
A veréb nem közönséges madár.*

A Galamb utcai galambok idevezették, és most itt ez a sasorrú kőszobor, amelyik a fészket őrzi. De milyen fészket? Felnézett az égre, hátha meglát egy feje felett köröző hollót, ami továbbvezeti, de csalódottan vette tudomásul, hogy a rejtvénynek ennél bonyolultabb a megoldása. Nyilvánvalóan először a fészket kell megtalálnia, ami ebben az elvadult kertben cseppet sem lesz egyszerű.

A következő félórát azzal töltötte, hogy a szobor körül magasodó fák és sűrűn összenőtt bokrok között kúszott, mászott, nyújtózkodott, hátha észrevesz egy ágak közé font madárfészket. A bozotos egyáltalán nem volt vendégmarasztaló hely, visszacsapódó ágak, ruhájába kapaszkodó tüskék, pókhálók nehezítették a mozgását. Ám hiába kukkantott be a legrejtettebb zugokba is, és kapaszkodott fel a fák törzsén, nem járt sikerrel. Végül izzadtan, kócosan, elkeseredetten kecmergett ki a sűrűből. Sem gondosan szőtt énekesmadárfészket, sem kuszán összetákolt galamb- vagy hollófészket, de még egy odút sem sikerült találnia.

Pedig Stefán lovag itt áll, ki tudja, mióta, és csak arra vár, hogy valaki megfejtse a rejtvényt. Igaz, kicsit elhagyatott szegény, a bozotos mélyén a madarakon kívül nem sok látogatója akad.

Furcsa, hogy a háziak hagyták így elvadulni a kertet – tűnődött Kiki. – Egy ilyen hatalmas ház ekkora kerttel igazi családi fészek lehetne! Ha én laknék itt, biztos gyönyörűen megcsinálnám, és a barátaim mindig hozzánk járnának játszani!

Hirtelen megmerevedett. Családi fészek, hát persze! Lehet, hogy a rejtélyes verssor nem szó

szerint értendő, hanem a Sasorrú a családi fészket, vagyis a házat őrzi! Gyerünk vissza!

Bár az elmúlt félórában, amíg a sűrűben kevergelt, meggyőződésévé vált, hogy a ház teljesen üres, mégis lábujjhegyen, óvatosan közelítette meg a bejáratot, majd bátorságát összeszedve megnyomta a csengőt. Ha netán mégis lakik valaki a házban, ne mondhasa, hogy csak úgy rátörte az ajtót. De nem érkezett válasz. Kicsit felbátorodva újra becsöngetett, majd egy perc várakozás után lenyomta a kilincset. Zárva volt. Kiki elgondolkozott. Kerítésen vagy nyitott ablakon bemászni sem szép dolog, de egy lezárt épület ajtaját feltörni még sokkal rosszabb. Egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán eszébe jutott Gerda. Talán ez az épület rejtja a titkot, ami elvezet hozzá! Nem tudja, mi történt a lánnyal, de az biztos, hogy bajba keveredett, és neki, Kikinek kell segíteni rajta. Ha fel kell hozzá törni egy bezárt ajtót, hát legyen!

De miért kell feltörni? Hiszen ott lapul a zsebében a rézkulcs, amit a dobozban talált! Előhúzta, és a zárba illesztette. A kulcs elsőre elakadt, de kis feszegetés után sikerült elfordítania. Újra lenyomta a kilincset, mire az ajtó nyikorogva feltárult.

7. FEJEZET MIT REJT A VILLA?

Félhomályos előtérbe lépett. A kintről beszűrődő fény elsőként az emeletre vezető lépcsősorra vetült. Kiki körülnézett, és kissé már megkopott, mégis elegáns berendezési tárgyakat, lámpákat, falitükröket pillantott meg. A díszesen kövezett előtérből több irányba is szobák nyíltak. A bejáratú ajtó halk kattanással csukódott be mögötte. Az utca zaját egészen elnémították a vastag falak, a házban kísérteties csend honolt.

Kiki lassan elindult, izzadt tenyerét a nadrágjába törölte. Nehezen vallotta be magának, hogy mennyire izgul. Sorra bekukkantott a földszinti helyiségekbe. Először egy régi stílusú szalont látott, ahol a kandalló előtti vastag szőnyegen öblös karosszékek terpeszkedtek. Úgy látszik, itt nincs semmi érdekes. Utána az étkező következett, hatalmas asztallal, székekkel és régimódi csillárral.

A falakon csendéletek, ám azok is komor, sötét színekben pompáztak. Minden nagyon ünnepélyes és nagyon elhagyatott volt.

Kiki talált még a földszinten egy kamraszerű helyiséget, és felfedezte a hatalmas konyhát is, mely valóban népes családot szolgálhatott ki egykor. Az étkezésért tárolására szolgáló nagy szekrények és az óriási konyhapult legalábbis erről tanúskodtak. Vajon tényleg Gerda családjának régi villájában jár? Ez lenne az a családi fészek, amelyet Sasorrú Stefán őriz, oldalán díszes kardjával? Milyen kár, hogy a szobrot nem kérdezheti meg a titokról!

Kilépett a konyhából, és úgy döntött, szétnéz az emeleten is. A lépcső panaszosan nyikorgott a léptei alatt. Egy pillanatra megállt, mert úgy tűnt, mintha neszt hallott volna, de aztán megnyugtatta magát, hogy bizonyára csak a tetőn kaparászó galambok keltenek zajt.

A lépcső tetején újra ajtók sorával került szembe. Találomra kiválasztott egyet, hogy ott kezdje el a kutatást. Lenyomta a kilincset, és majdnem felkiáltott. A helyiségben hatalmas volt a rendetlenség, a padlón szerteszét dobálva mindenféle

holmi hevert, a szemközti ablak pedig tárva-nyitva állt. Az ódivatú csipkefüggönyt enyhe szellő mozgatta. Kiki egy pillanatra megtorpant, hallgatózott, de továbbra is úgy tűnt, hogy egyedül van. Közelebb merészkedett az ablakhoz, és kipillantott a kertbe. Most vette csak észre, hogy a közeli platánfa vastag ága kiváló útvonalat kínál annak, aki kulcs hiányában szeretne bejutni a villába.

A fiú agya sebesen dolgozott, próbálta átlátni a helyzetet. Minden bizonnyal DR vagy az emberei kutattak itt, a villában. Valamit nagyon kerestek. És úgy látszik, kizárólag ez a szoba érdekelte őket. Kiki most alaposabban is körülnézett, és rájött, hogy egy vérbeli tudós, egy ornitológus dolgozószobájában van. A falakat ugyanis körös-körül madarokról készült ceruzarajzok és festmények borították, a könyvespolcon pedig minden könyv és lexikon madártani témájú volt. Még a gömbölyűre csiszolt hegyikristály asztali dísz is madártojás formáját idézte.

Ez Gerda nagyapjának szobája, aki madárszakértő volt – jutott el Kiki a logikus következtetésre. És a dolgozószoba olyan titkot rejt, ami

DR számára rendkívül fontos. A fiú eltűnődött, hogy vajon megtalálták-e a rablók azt, amit kerestek. Vagy üres kézzel távoztak? DR-nek bizonyára szüksége lenne a boltból ellopott dobozra is, hogy megfejthesse a rejtélyt. Nem a kulcs volt a lényeg, hiszen a házba anélkül is könnyedén bejutott. Nem, neki a versre lenne szüksége! A további útmutatásra. A holló és a veréb titkára!

Kiki úgy érezte, hogy lépéselőnyben van, hiszen jelen pillanatban kizárólag ő ismeri a teljes verset. De az előnye nagyon csekélynek tűnt. Megborzongott a gondolatra, hogy DR vagy az emberei talán most is szemmel tartják a házat, számítva a felbukkanására. Sietnie kell.

Kétségbeesve pakolt odébb néhány kupac könyvet, fiókokat húzott ki taláalomra, de fogalma sem volt arról, hogy mit is kellene itt találnia. Egyre fokozódó kétségbeeséssel toporgott a hatalmas rumli közepén.

8. FEJEZET IBOLYA NÉNI

Találomra megemelt egy-egy papírlapot, kézbe vett néhány furcsább formájú tárgyat, de hirtelen rossz érzése támadt. Valaki figyel! Első pillantása az ablakra esett, de a platánfa ágán csak egy szürke hasú, barna tollú kismadár ücsörgött. Tőle igazán nem kell félnie. Mivel a bizsergető érzés nem akart múlni, óvatosan, mintha lassított felvételen mozogna, hátrafordult. A következő pillanatban úgy érezte, elájul. Nem a félelemtől, inkább az ijedségtől, mert ekkor döbbsent rá, hogy tényleg nincs egyedül!

A görnyedt hátú, kontyos öreg néni állt az ajtóban, aki egy órája még a galambokat etette a szemközti padon. Kiki egészen biztos volt benne, hogy az imént még üres volt a szoba, és amikor kinyitotta a bejáratot, a házban sem volt senki. A néni tehát azóta érkezett. Hogy tudott

fájós lábán, kopogós botjával olyan nesztelenül felsurranni a lépcsőn, hogy Kiki egyetlen árulkodó hangocskát sem hallott?

– Ne félj tőlem! – szólalt meg az idős asszony, és bátorító mosolyt küldött a fiú felé. – A nevem Ibolya néni. Segíteni akarok neked!

– Én csak véletlenül... – kezdett szabadkozni Kiki, de a néni félbeszakította.

– Ssss, erre most nincs időnk. Te Gerda barátja vagy, ugye?

Kiki félszegen bólintott, aztán összeszedte minden bátorságát.

– Mi történt vele? – kérdezte. – És mi ez az egész?

– Ebben a házban egy híres ornitológus professzor lakott, Gerda nagypapája – magyarázta a nő. – Ő volt a világ legnevesebb madárkutatója. Sokan bolondnak tartották, mert az állította, hogy érti a madarak nyelvét.

– Igen, mesélte Gerda – vágott közbe Kiki. – Meg azt is, hogy a bácsi kábé egy hónapja eltűnt. Ibolya néni hatalmasat sóhajtott.

– Kerestük mindenütt, még a rendőrség is nyomozott, de hiába. Fogalmunk sincs, mi történt

vele. És tessék! Egy hónappal a professzor után az unokájának is nyoma veszett!

– Összefügghet ez az egész a madarakkal? – tűnődött Kiki.

– Talán. A professzor már régóta tudott beszélni a madarakkal. Sokan nem hittek neki, de aztán több furcsa eset is történt. Az öreg váratlan információk birtokába jutott. Titokban folytatott beszélgetésekről értesült, máskor rejtett kincsek lelőhelyéről szerzett tudomást. Az emberek félni kezdtek tőle, egyesek kémnek tartották, mások gonosz erejű varázslónak. A rendőrség is figyelteni kezdte, de ő csak nevetett, amikor az információk forrásáról faggatták. „Csak hallgatom, miről csicseregnek a madarak” – mondta mindig. Az utolsó években már senkinek nem beszélt a kutatásairól, mégis egyre többen érdeklődtek iránta. Az utóbbi időben egyedül az unokáját, Gerdát engedte belépni a dolgozószobájába.

– Akkor DR a madarak beszédének titkát keresi? – csúszott ki Kiki száján a következő kérdés.

– Talán igen – sóhajtott az asszony. – Sajnos én sem tudom pontosan, mi az, amit a professzor felfedezett, én csak a házvezetőnő vagyok

évtizedek óta. De egy dolog biztos: amióta sejtette, hogy az ellenségei a betöréstől és más gaztetektől sem riadnak vissza, a legfontosabb kincsét nem a dolgozószobájában tartotta.

– Hanem hol? – húzta fel a szemöldökét Kiki.

– Hát nálam – mosolyodott el Ibolya néni, és kis kabátja zsebéből egy lapos tégelyt húzott elő. – Olyan, mint egy régen lejárt szavatosságú arckrém, hát betettem a kencém közé. Melyik rablónak jutna eszébe egy vénasszony piperetáskájában kutakodni az ódivatú szépítőszerek között?

– És mire való? – kérdezte Kiki, miközben átvette és kíváncsian megszemlélte a kis, kerek tégelyt.

– Nem tudom, fiam. Sosem kérdeztem, a professzor pedig magától nem mondta. De úgy tűnt, minden kincse és feljegyzése közül ezt az egyet félti igazán.

– Akkor ezt keresték a rablók! – állapította meg Kiki megkönnyebbült sóhajjal, és újra körbejáratta tekintetét a feldúlt szobán.

Aztán egy pillanatra elgondolkodott.

– És én most mihez kezdjek vele?

– Keresd meg Gerdát! – mondta Ibolya néni.

Az ablak felől hirtelen vad madáracsicssergés hangzott, mintha macska kúszna a fiókákat rejtő fészek felé.

– El kell tűnnünk innen! – ragadta meg a nő Kiki karját, és olyan erővel, amit a fiú nem is nézett ki a törékeny teremtésből, húzni kezdte a lépcsőház felé.

9. FEJEZET MENEKÜLÉS

– Gyorsan, a pincébe! – suttogta az idős néni, és korát meghazudtoló fürgeséggel tipegett lefelé a nyikorgó lépcsőn. Kiki zsebre vágta a kis tégelyt, és a nyomába eredt. Még hallotta, hogy a kismadár egyre élesebb hangon csiripel a platánfán. Talán figyelmeztetni akarja őket?

A földszintre érve Ibolya néni a lépcső alatti beépített szekrényhez lépett. Kiki most döbbsent rá, hogy az nem is igazi szekrény, hanem a pince lejárata rejtő alacsony ajtó. A néni óvatosan kinyitotta, villanyt gyújtott odabent, és már lépkedtek is lefelé a dohos szagot árasztó, hűvös helyiségbe. Kiki megborzongott.

– Vajon ők is tudnak a pincéről? – kérdezte, az emeleti látogatókra célozva.

– Szerintem eddig még nem fedezték fel. Tudod, van idelent egy vészkijárat – suttogta a néni,

mint egy valódi összeesküvő. – Igaz, én egy kicsit nehézkesen tudom használni, de neked meg sem kottyán majd – tette hozzá biztatóan.

Kiki borzasztóan örült, hogy akadt végre egy igazi segítőtársa ebben a titokzatos, bonyolult és veszélyes ügyben. A néni sem tud ugyan mindent, de azért mégiscsak több információ van a birtokában, mint neki. Hirtelen eszébe jutott valami.

– Gerda sokszor járt a professzornál? – kérdezte.

– Gyakran meglátogatta – bólintott az idős hölgy. – Órákon át tudtak beszélgetni a dolgozószobában, és biztosan volt jó néhány közös titkuk. Talán nem véletlen, hogy mindkettőjüknek nyoma veszett.

– És van itt Gerdának is valami... szobája? – jutott Kiki eszébe. Ha körülnézhetne ott, talán valamilyen árulkodó nyomra bukkanna, ami fényt derít a lány tartózkodási helyére.

– Van, de ott már nem találnál semmi fontosat. Miután rájöttem, hogy többször is átkutatták a professzor szobáját, úgy gondoltam, jobb, ha Gerda holmiját nagyobb biztonságba helyezem – mondta a néni. – Mindent egy papírdobozba

raktam... itt van valahol, várj csak! – Elbizonytalanodva nézett körül a zsúfolt pincében. Kiki csak most látta, hogy a penészes falak mentén számtalan kisebb és nagyobb doboz sorakozik. A legtöbbször könyvek vagy műszerek hányódtak nagy összevisszaságban. A néni tanácstalanul tipegett a dobozlabirintusban.

– Hova is tettem? Úgy emlékszem, egy kisebb doboz volt. – Hirtelen összerendezte.

Futó léptek zaja hallatszott a fejük fölött, aztán hirtelen csend lett.

– Sietnünk kell! – suttogta Kiki.

– Megvan! – kiáltott fel a néni, és egy kisebb kartondobozt emelt le egy rozoga szekrény polcáról. – Tudtam én, hogy itt van valahol!

Kiki sietve kapott utána, és egyesével pakolta ki a tartalmát.

Néhány füzet, meg tollak és ceruzák. Az egyik füzetben jegyzetek, és jó pár vázlatrajz – madarakról, természetesen. Aztán egy pávát ábrázoló kis agyagszobor. Nahát! Ez meg az a különleges formájú kavics, amit együtt találtak a tóparton! Mennyit nevettek, amíg azt találgatták, hogy mire hasonlít!

Ibolya néni sűrgetően lépett mellé.
– Indulnunk kell, fiam! Bármelyik pillanatban felfedezhetik a pincelejáratot!

– Jó, jó, sietek – válaszolta Kiki, aki már majdnem végzett a pakolással.

Mi van még itt? Fényképek. A lányt ábrázolják, valamilyen várrom kőfalán ücsörögve. Az egyik képen idős férfi mosolyog mellette, régimódi kalapban. Talán a professzor lehet! Na, és ez a kis könyvecske... Hú, de ősréginek tűnik! Sárgás lapjai szinte az ember kezében maradnak, ahogy lapozza! Kiki a címre pillantott: *Madármesék*.

A pincaajtó felől zörgés hallatszott.

– Gyerünk! – ugrott fel a fiú. Már látta is, amint a néni azt a bizonyos titkos kijáratot rejtő, könnyű dobozhalmot félretolja az egyik sarokból. Elindult, de aztán egy pillanatra megtorpant, visszafordult, és elgondolkodva pillantott Gerda kincseire.

Nem kéne valamelyiket magával vinnie?

10. FEJEZET AZ ALAGÚT

Legszívesebben az egész dobozt felkapta volna, hogy ne kerüljön a rablók keze közé, de belátta, hogy Gerda kincsei kúszás, lapulás, menekülés közben csak akadályoznák. Pedig lehet, hogy a lány holmiját tüzetesen átvizsgálva újabb nyomra bukkanhatna!

– Gyere már, fiam! – szuszogott Ibolya néni, aki időközben szabaddá tette a titkos alagút bejáratát.

Kiki meglátott a földön egy poros vászontáskát. Talán valamelyik dobozból esett ki, vagy véletlenül rántották elő egy zsúfolt polcról. Jó hosszú a füle, tarisznyának is megteszi. Ha átveti a vállán, talán nem lesz útban futás közben! Villámgyorsan a táskába süllyesztette Gerda jegyzetfüzetét és a *Madármeséket*. Aztán, hirtelen ötlettől vezérelve, a kis agyagpávát is begyömöszölte a papírlapok

közé, a követ pedig egy utolsó mozdulattal zsebre vágta. Nem akarta, hogy elkeveredjen, ha már Gerda ilyen sokáig megőrizte.

A pinceajtó felől néhány csattanás hangzott, majd keserves nyikorgás jelezte, hogy a zár megadta magát. Most már Kiki is menekülőre fogta. A néni az alagút bejáratában toporgott. Miután Kiki is beviharzott a járatba, azonnal bevágta maga mögött a titkos ajtót, így az üldözőket sikerült újra kizárniuk, viszont a csapódással egy időben teljes sötétség borult rájuk.

– Nincs itt valami lámpa? – tapogatózott rémulten Kiki.

– Az nincs, de nálam van a telefonom – suttogta Ibolya néni. – Van rajta elemlámpa, csak nem tudom, hogy kell bekapcsolni.

Ügyetlenül tapogatózva végül sikerült Kiki kezébe nyomnia a készüléket, és fiú a következő pillanatban be is kapcsolta a világítást. Közben hallották, ahogy az üldözők keresztülrohannak a pincén, és a titkos kijárat zárt ajtaja előtt szitkozódnak.

– Induljunk, mielőtt ezt is feltörik! – indítványozta Kiki, és a telefon imbolygó fényében előrement, hogy bevilágítsa a néninek az utat.

Szerencsére a titkos járat nem kanyargott túl hosszan, néhány perc alatt sikerült a végére érniük. Már csak egy újabb csapóajtót kellett felnyitniuk, hogy kikapaszzkodhassanak a föld alatt futó járatból. Kiki körülkémlelt. Az üldözőknek nyoma sem volt, a csapóajtó körül pedig orgonabokrok nyújtóztak, kellő védelmet nyújtva a menekülőknek. Kiki mászott ki elsőnek a nyíláson, aztán kezét nyújtotta a néninek, hogy őt is felsegítse. Kifulladásig pislogtak egymásra. Merre tovább?

Kiki kilesett a bokrok közül, és megállapította, hogy a ház mögött futó Kócsag utcában lyukadtak ki. A bokrokkal szemben buszmegálló, és éppen most fordult be a sarkon a 71-es busz.

– Tessék jönni! – szólt hátra a pihegő néninek. – Ha elértük a buszt, pihenhetünk!

Átvágtak az úttesten, és pont sikerült felszállniuk a buszra. Szerencsére nem utaztak sokan, a kertvárosban ilyen korán reggel alig volt forgalom. Miután az ajtók becsukódtak, és a busz kigördült a megállóból, Kiki és a néni lehuppanhatott két egymás melletti ülésre.

– Hová megyünk, kisfiam? – kérdezte Ibolya néni némiképp megkönnyebbülve.

– Minél messzebb innen! – vágta rá Kiki. – Keresünk egy nyugis helyet, ahol pihenhetünk, beszélgethetünk, és átnézhetem Gerda papírjait, aztán kitaláljuk, hogyan tovább!

11. FEJEZET IBOLYA NÉNI MESÉL

A 71-es busz ráérősen kanyargott a kertvárosi házak között. Kiki egyszer csak felpattant:

– Ott egy park! Tessék jönni!

A fiú az utolsó pillanatban nyomta meg a leszállásjelzőt, a busz csikorogva fékezett, a sofőr pedig elégedetlenül dűnnyögött az orra alatt. Kiki lesegítette a nénit, aztán a park egyik viharvert padja felé vette az irányt. Nagyon békés volt minden. A közeli játszótéren egy csapat gyerek szaladgált, anyukák beszélgettek. Az árnyas fák lombjai között madarak tucatjai köszöntötték a nyári reggelt.

Kiki felfigyelt egy kismadárra, ami egészen közel, a lábuk előtt ugrándozott. Nahát! Ez pont ugyanolyan madárka, mint amelyet a professzor szobájának ablakából is látott. Apró fekete gyöngyszemével roppant értelmesen néz a világba. Hiszen ez egy kis veréb!

Eszébe villant a vers utolsó, negyedik sora:
„A veréb nem közönséges madár.”

Kényelmetlenül fészkelődött, azon tűnődve, vajon tud-e a néni a versről. Úgy tűnt, az idős asszony is a madarat figyeli, de a gondolatai más-
hol járnak. Egyszer csak megszólalt:

– Tudod, fiam, többször is figyelmeztettem a professzort, hogy legyen óvatosabb. Nem tartotta túl sokra a biztonságot. A kutatási anyagai mindig szanaszét heverték a szobájában, alig győztem pakolászni utána... Na, és az unokája...

– Mi van vele? – kapta föl a fejét Kiki. Talán most végre megtudhat valamit Gerda féltve őrzött titkairól.

– Nemrég járt nálam – kezdte az idős hölgy. – Kérte, hogy engedjem be a professzor szobájába, sőt, az a kis tégely is nagyon érdekelte, amit az

imént adtam át neked. Így hát felvittem neki, aztán magára hagytam. – Ibolya néni arcán sötét árnyék suhant át.

– Folytassa! – sürgette Kiki.

– Nem hittem, hogy baj lesz belőle, hiszen máskor is sokat időzött egyedül a professzor szobájában. Néha órákig ki sem dugta onnan az orrát. Úgyhogy fogtam magam, és elmentem a piacra. Úgy gondoltam, készítek valami finom ebédet magunknak.

– És? – Kiki érezte, hogyan növekszik benne a türelmetlenség. – Mi történt azután?!

A néni szomorúan csóválta a fejét.

– Nem tudom, fiam. Tényleg nem tudom. Amikor visszatértem a boltból, felkiabáltam Gerdának az emeletre, hogy minden rendben van-e. Mivel nem válaszolt, gondoltam, megnézem, milyen munkában merült el ennyire. Benyitottam a szobába... és nem volt ott.

A néni kis szünetet tartott, Kiki feszült arcára pillantott, aztán folytatta.

– Először nem gyanakodtam semmi rosszra. Körülnéztem az emeleten, aztán a földszinten is, de Gerda nem volt sehol. Kimentem a kertbe,

szólongattam... de semmi. Pedig ő nem tett volna olyat, hogy csak úgy elmegy! Ha sürgős dolga akadt is, legalább egy üzenetet hagyott volna. És megbeszéltük, hogy együtt ebédelünk!

– Nem tetszett észrevenni semmi furcsát? Vagy gyanúsat? – kérdezte Kiki.

– Visszamentem a professzor szobájába, és alaposan szétnéztem. Az asztalon néhány nyitott könyv hevert, meg a kis fémtégely, ami annyira fontos volt neki. Az ablak tárva-nyitva állt, de ebben nem volt semmi meglepő, hiszen magam nyitottam ki aznap reggel. Szóval nem láttam semmi furcsa vagy gyanús dolgot. Úgy tűnt, Gerda egyszerűen kisétált a házból, anélkül, hogy bármilyen üzenetet hagyott volna nekem. És nem értem, hogy miért tett így.

Kikiben komorabb lehetőségek sejlettek föl.

– Ha Gerda tényleg ilyen sokat tud... – kezdte –, ha ő volt a nagy tudós legfőbb bizalmasa, sőt, a munkatársa, akkor a tudása másoknak is sokat érhet. Tetszett már hallani DR-ről? – kérdezte hirtelen az idős asszonytól.

– Hogyne, fiam. A munkaadóm is sokat emlegette. Már ha ugyanarról a személyről beszélünk.

Régi, szakmai riválisok voltak, bár DR jó pár évvel fiatalabb a professzornál. Egykor tehetséges tudósként tartották számon, de aztán rossz útra tért. A professzor csak úgy emlegette: a Darázs. Állítólag igen fullánkos a modora, és szúrós a tekintete.

Kikinek eszébe jutott az az elkapott pillantás a boltban. Megborzongott.

– Ezt én is tanúsíthatom – bólintott.

12. FEJEZET KIKI TÖRI A FEJÉT

Ahogy felidézte magában előző délutáni találkozását DR-rel, végigfutott a hátán a hideg. Gerdától tudta, hogy az illetőt DR-nek hívják, bár a lány mindig azzal viccelődött, hogy a rövidítés biztosan a drakula szóból származik. A Darázs sem sokkal jobb! De vajon mit akart DR Gerdától? Valószínűleg a professzor titkos receptjét, aminek segítségével érti a madarak beszédét! Vajon Gerda tényleg ismerte a titkot?

Annyi biztos, hogy a ládika szerepéről nem sokat tudott. Állítólag csak azért kereste, mert a nagyapja nagyon fájlalta az elvesztését. Gerda azt mesélte, hogy a professzor nem sokkal az eltűnése előtt, egy lomtalanítás alkalmával az otthonában selejtezett, és régi bútorokat, szüette szekrényeket, íróasztalt rakott ki az utcára. A ládika, amelyet egyébként igen nagy becsben tartott, valószínűleg

véletlenül maradt az egyik régi bútor fiókjában. Amikor rájött a tévedésre, már késő volt. Az utcán tornyosuló bútorkupacot kíváncsi szemek és kezek addigra átvizsgálták. Valaki bizonyára megörült a díszes doboznak, és magával vitte. Az idős férfi kétségbeesett. Egyetlen reménye maradt csupán: hátha a doboz felbukkan valamelyik helyi régiségboltban, hiszen ilyesmi időnként előfordul az utcára kirakott régi holmikkal. Gerda tudta, hogy nagyapja mennyire bánkódik a titokzatos ládika miatt, így ő is részt vett a kutatásban. Sokáig hiába keresgélt, ám a múlt héten zaklatottan újságolta Kikinek, hogy valószínűleg az elveszett dobozt látta viszont az egyik üzletben. A boltos túl magas árat kért érte, így nem tudta megvenni, és mivel a professzor eltűnt, már őt sem tudta értesíteni az örömteli fordulatról.

Kiki azt remélte, hogy a ládika majd Gerda nyomára vezeti őt. És valóban, a doboz révén el is jutott a Galamb utcába, a professzor dolgozószobájába, de Gerda ettől még nem került meg.

Kiki görcsbe ránduló gyomorral gondolt arra, hogy valószínűleg DR áll a lány eltűnése mögött. Eddig leginkább attól tartott, hogy a sötét

tekintetű férfi elrabolta, hogy így jusson hozzá a professzornál hiába keresett információhoz. De akkor miért követte Kikit Gerda eltűnése után? Kiki érezte, hogy most nagyon fontos kapaszkodót talált, csak ügyesen kellene megragadnia. Lássuk csak! Logikusan kell gondolkoznia!

Ha Gerdát valóban DR tartaná fogva, akkor valószínűleg őt faggatná az öreg titkairól. Tehát sokkal valószínűbb, hogy Gerda DR szeme elől is eltűnt. Talán elrejtőzött, mert félt az őt követő alaktól, és DR most – jobb híján – Gerda legjobb barátja nyomába eredt. Kiki tehát egyelőre lépéselőnyben van, hiszen DR nem tud sem a madaras dobozról, sem a másik kis tégelyről, amit a néni rejtegetett.

Kiki automatikusan a zsebébe nyúlt, és elővette a krémestégelyt. A tetejét bogyókkal és virágokkal díszítették, a peremen körben a gyártó cég neve olvasható: *Holló és Társa Illatszergyár*.

– Na tessék, itt egy holló! Milyen kár, hogy ez nem köröz semmilyen titok felett – grimaszolt Kiki, és óvatosan letekerte a tégely fedelét. A belsőjében furcsa illatú, zsíros állagú, meglehetősen gusztustalan kence volt. Ugyan ki akar efféle

ocsmányságot magára kenni? Kiki fintorogva csukta be a kerek tégelyt, aztán újra gondolataiba mélyedt.

Mielőbb át kellene lapoznia Gerda jegyzetfüzetét, aztán jó lenne elolvasni a *Madármeséket* is, mert nem kizárt, hogy a megsárgult lapok fontos utalásokat rejtenek. Mi másért tartotta volna Gerda a könyvet a professzor házában? Egy átlagos mesekönyv biztosan otthon porosodna a könyvespolcán! De vajon mennyi esélye van neki, a madarakról mit sem tudó fiúnak rájönni arra, amire DR-nek sem sikerült? Nem sok. Jobban teszi, ha inkább a megérzéseire hagyatkozik! Most például leginkább azt érzi, hogy... hm. Újra megéhezett.

A másik zsebében még ott lapult a két megmaradt spenótos táska. Kiki szégyenkezve húzta elő az összenyomódott péksütitet. Most jutott csak eszébe, hogy ezeket eredetileg a néni felejtette a padon. Mit fog szólni, ha meglátja?

13. FEJEZET

DR

„Dr. Darázs Rudolf” – ez állt a valaha csillogó névtáblán, amelyet most foltokban rozsda és légyiszok tarkított. A két férfi még egyszer végigpillantott a kihalt lépcsőházi folyosón, aztán benyitottak az ajtón. Lepusztult, áporodott szagú helyiségbe léptek. Aggodalmas pillantást váltottak, aztán nekiláttak, hogy utat törjenek maguknak a véletlenszerűen szétdobált holmik rengetegében. Az egyik hátsó helyiségből türelmetlen hang reccsent.

– Na, elkaptátok végre?!

– Sajnos még nem, főnök – hebegte az egyik, régimódi öltönyt és kalapot viselő, alacsony, köpcös férfi. – A kölyök a pincébe menekült, és valami titkos járaton keresztül meglógott. Az öregasszony is vele tartott.

– Idióták! – hangzott a hátsó szobából. – Hát minek tartalak én benneteket?! Még egy taknyos kölyök is ilyen könnyen túljár az eszeteken!

A másik férfi, egy hórihorgas, hiányos fogorú jómadár lassan araszolva közeledett a főnöke szentélyéhez, amit maguk között időnként csak „darázfészeknek” neveztek. Igaz, elég ritkán merték magukat ilyesfajta viccelődésre ragadtatni, mert mindketten nagyon tartottak DR-től.

– Főnök, szinte már a markunkban volt – magyarázkodott a hórihorgas. – Csak az a baj – pislantott oldalvást a társára kissé sunyi képpel –, hogy Pocok nagyon lassan mászott fel a fára. Talán inkább Pocaknak kéne nevezni... hahaha!

Társa fenyegetően emelte fel az öklét, úgyhogy gyorsan témát váltott.

– De legközelebb biztos, hogy nem hibázzuk el!

– Azt ajánlom is – dűnnyögte Darázs, és elégedetlenül mérte végig a munkatársait. – Szerencsétlenek! Legközelebb én magam megyek, nem bízom rátok a dolgot! És most leülni! – emelte fel a hangját. – Elmondom, hogyan tovább.

A két férfi idegesen nyomult beljebb a szobába, mely valaha laboratórium lehetett. A hatalmas asztalokon pókhálóval beszótt mikroszkópok, üvegcsék hányódtak, a fali polcokon tudományos szakkönyvek százai sorakoztak, de látszott, hogy több évtized pora lepi őket. Darázs különös miniatúrá, díszes háziköntösben ült egy forgószéken, és ingerülten hintáztatta magát ide-oda. Az emberei lesütötték a szemüket, mert azt a bizonyos szűrős, fullánkos pillantást még mostanra sem sikerült megszokniuk.

A Pocok névre hallgató alacsony férfi javasolni akarta, hogy legalább pár percre nyissák ki az ablakot, mert a bűzt szinte fullasztónak érezte. De aztán meggondolta magát, hiszen tudta, hogy Darázs túlzottan is óvatos: tartva attól, hogy kihallgatják vagy megfigyelik, mindig zárt ajtók mögött tárgyal az ügyeiről. Ennek az ügynek pedig lassan a megszállottjává válik. Mindenáron rá akarja tenni a kezét réges-régi szakmai riválisa, a professzor találmányára. Ráadásul az öregnek nemrég nyoma veszett, és DR-t a titokzatos eltűnés arra sarkallta, hogy még kétségbeesettebben nyomozzon a találmány után. Évek óta ez a cél

élteti, ezt az akciót tervezgeti, és most tessék! Egy kis csitri meg az a minden lében kanál kölyök összezavarja a nagyszabású tervét.

Nem csoda, hogy DR rendkívül dühösnek látszik.

14. FEJEZET DR TERVE

– Nyilvánvaló, hogy a lány a kulcsfigura – kezdte DR, nyugalmat erőltetve magára.

Pocok és Pózna behúzott nyakkal hallgatta. DR akkor volt a legfélelmetesebb, amikor nyugalmat erőltetett magára, mert fojtott hangja és merev arcvonásai mögül csak úgy süttött az indulat, ami bármelyik pillanatban kirobbanhatott.

Inkább ordítson, és essünk túl rajta gyorsan – gondolta Pocok, aki még a társánál is jobban félt a főnöke haragjától.

De Darázs egyelőre nem kiabált. Vészjósló, csendes hangon folytatta a mondókáját.

– Elsősorban tehát a lányt kell elkapnunk, de talán pont a kölyök és a nyanya fog minket elvezetni hozzá. Hogy került a fiú a Galamb utcába? – szegezte szúrós tekintetét Póznára.

A hórihorgas fickó szemlesütve, akadozva hebegett.

– Valamit keresett. Talán szimatot fogott a kis nyavalyás! Lehet, hogy a doboz vezette őt a házhoz, amit tegnap este nem sikerült elvennem tőle.

– Kell nekem az a doboz! – jelentette ki DR olyan hangon, hogy a két segítőtje magában megfogadta: akár az élete árán is megszerzi a becses kincset.

– Pocok, sikerült elhelyezni a lehallgatót a kiscsaj otthonában? – fordult DR a kövér alakhoz, aki végre megkönnyebbülten bólinthatott. Ezzel igazán elégedett lehet a főnök! Mostantól kezdve Gerda családjának minden ki- és bemenő hívása befut Darázs telefonjára is.

– Helyes – enyhült meg DR. – Akkor figyelj a lányt! Elhelyezkedsz a ház közelében, és el nem mozdulsz onnan! Előbb-utóbb csak hazamegy, vagy a társai próbálnak vele kapcsolatba lépni. Pózna, tiéd a kölyök! Ha éjjel lépett le otthonról, a szülei már biztos égen-földön keresik. Haza fog menni, hogy megnyugtassa őket, és akkor lecsapsz rá! Én magam pedig visszatérek

a házba! – jelentette ki sötét tekintettel. – Még egyszer átfésülöm a szobát, és nyakon csípem a vénasszonyt meg a kölyköt, ha visszamerészkednek. Kicsit körülnézek a környéken is, ki tudja, hátha ott csellengnek valamerre. Kérdés?

Pózna és Pocok a fejét rázta. Alig várták, hogy végre kiszabaduljanak a darázsészekből.

– Akkor munkára! Ha bármi van, azonnal hívjatok! Egyébként pedig kétóránként jelentést kérek SMS-ben!

A két sötét alak összecsapta a bokáját, és futólépésben iszkolt ki a szabadba. Tudták, hogy több hibát nem követhetnek már el.

15. FEJEZET DE HOGYAN TOVÁBB?

Kiki és Ibolya néni már jó ideje a parkban ücsörgött. Újra és újra átvették a tennivalóikat.

– Tehát én visszamegyek a házba – mondta a néni. – Úgy tesztek majd, mintha mi sem történt volna, hiszen lehetséges, hogy figyelnek. És ha bármilyen üzenet érkezik Gerdától, vagy ő maga bukkan fel, azonnal értesítelek.

Kiki bólintott, aztán némi elismeréssel pillantott a nénire.

– És nem tetszik félni egyedül abban a hatalmas házban? Ahova időnként még be is mászkálnak?

– Hát, nem valami kellemes érzés, az már igaz – sóhajtott az idős hölgy. – De ne feledd, egy igazi lovag, Sasorrú Stefán vigyáz rám. – Ezt olyan huncut mosollyal mondta, hogy Kiki egy pillanatra elgondolkodott, vajon milyen titkokat

rejthet még az az öreg villa. Aztán sietve visszate-
relte gondolatait a jelenlegi helyzetre, ami csep-
pet sem volt rózsásnak nevezhető.

– Nekem pedig muszáj hazamennem – mondta
Ibolya néninek. – Anyáék már biztosan nagyon
aggódnak értem. Csak az a gond, hogy tegnap éj-
jel is ott ólálkodott az az alak a házunk kapujánál.
Biztos vagyok benne, hogy most is figyelik a kör-
nyéket. És azt is tudják, hogy nálam van a doboz.

Kiki előhúzta a dobozt a zsákból, és kíváncsian
forgatta a kezében.

– Talán nem kéne hazavinnem – mondta el-
gondolkodva. – Hiszen a verset már amúgy is kí-
vülről tudom, és fontos lenne, hogy DR ne tudja
megkaparintani. Talán Gerda biztonsága is ezen
múlik. Hazafelé menet elrejttem, vagy lekaparom
a tetejéről a feliratot. Esetleg átírom a verset,
hogy félrevezessem az ellenséget – nevetett.

A néni elgondolkodva bólintott.

– És mihez kezdesz, miután megnyugtattad
a szüleidet? – kérdezte.

Kiki vállat vont.

– Az a legrosszabb, hogy fogalmam sincs, mit
tegyek. Várom, hogy Gerda felbukkanjon. Meg

ismételgetem a verset, hátha eszembe jut róla
valami. Talán elolvasom Gerda füzetét, meg ilyes-
mi... – Maga is érezte, hogy mindez nem hangzik
túl határozottan és ésszerűen. Ennél azért többre
lenne szükség. Főleg, hogy DR a nyomában van.

Beletúrt a zsákba, és újra kezébe akadt a tégely.
Kinyitotta, beleszagolt, aztán elfintorodott. Oda-
nyújtotta Ibolya néninek is.

Az idős hölgy elutasító mozdulatot tett.

– Jaj, vidd a szemem elől, fiam! Ne is lássam!
Képzeld, a múltkor véletlenül összekevertem a sa-
ját bőrápoló krémekkel, és egy icipicit az arcom-
ra kentem. Olyan rosszul lettem tőle, hogy csuda!
Forogni kezdett velem a világ. Ki kellett mennem
a kertbe a friss levegőre, annyira szédültem. De
az sem segített, mert ott meg mintha mindenfé-
le hangokat hallottam volna. Szörnyű volt! Nem
győztem lemosni az arcomról azt a kis kencét, de
még így is órákba telt, mire végre javult a helyzet.

Kiki újra megszagolta a kenőcsöt.

– Pedig érzem, hogy ebben a tégelyben rejlik
a megoldás – dünnyögte.

16. FEJEZET A REJTEKHELY

Kiki végül elbúcsúzott Ibolya nénitől, mert egyre jobban aggódott, hogy a szülei esetleg felfedezték az eltűnését. Az idős hölgy megölelte, aztán elővette a mobiltelefonját.

– Írd bele a számodat, fiacskám, hogy ha híreket kapok, fel tudjalak hívni!

Kiki bepötyögte a készülékbe az otthoni telefonszámát, kicsit szabadkozott, amiért neki még nincs saját mobilja, végül ő is felírta magának Ibolya néni számát. Ezután tényleg nem maradt más hátra, mint hogy mindketten elinduljanak.

Kiki hazafelé úton azon tűnődött, hogy mitévő legyen a madaras dobozzal. Nem akarta tovább húzni az időt a fedél átírásával, de azt sem szeretne volna, hogy DR esetleg megtalálja nála. Végül jó ötlete támadt.

Ha DR figyelteti is a házuk környékét, emberei valószínűleg a főbejárat körül ólálkodnak, hiszen mindenki a nagykaput használja. Legokosabb lenne ezért hátulról belógni a házba, a szomszéd bácsi fészereén keresztül. Kiki a következő utcán befordult balra, aztán pedig jobbra, hogy a hátsó utca felől érkezzen haza. Mohai bácsi kiskapuja sosincs kulcsra zárva, onnan a kerten keresztül besurranhat a fészerbe, annak tetejéről pedig már könnyen felkapaszkodhat a kerti diófára. A terebélyes fa egyik ága Mohai bácsi kertje fölé nyúlik, a másik Kikiék teraszát árnyékolja. Kiki sokszor végigjárta már ezt az utat, sőt, Gerdával egyszer stopperrel lemérték, mennyi idő alatt lehet így hazajutni. Kiki rekordja három és fél perc volt, igaz, nem a saját szobájáig, csak Mohai bácsi kapujától a teraszukig, de Gerda szerint ez is nagyon jó részidő.

Szerencsére most is úgy ment minden, mint a karikacsapás. Mohai bácsi a kiskertben gyomlálgatott, így nem vette észre a kerítés mellett végigsurranó Kikit. A fiú rutinosan osont be a fészerbe, a régi ládák, törött székek és kerti

szerszámok közé. Egy rozoga sámliról kimászott a tetőre, és éppen elrugaszkodott volna, hogy fellendüljön a diófára, amikor egy veréb megzavarta. A madárka izgatottan körözött körülötte, aztán az ereszcSATORNÁRA szállt, csőrével megkopogtatta, majd újra Kikihez röppent, mintha fontos mondandója volna a számára.

Kiki összehúzott szemmel nézte. Milyen furcsa! Az előbb a parkban is ugrált körülötte egy kismadár, akinek vékony sárga szalag volt az egyik lábára tekeredve. Kiki azt hitte, hogy talán véletlenül gabalyodott bele, hiszen a verebek köztudottan a szemét közt is szeretnek kotorászni, de itt, ennek a madárnak is sárga kötés van a lábán! Ez már nem lehet véletlen! Biztos, hogy ugyanaz a madár repdes körülötte most is! Az is eszébe jutott, hogy az ornitológusok gyakran gyűrűzik

meg a madarakat, hogy könnyebb legyen nyomon követni a vonulási útvonalukat, illetve hogy később újra be lehessen azonosítani őket. Talán a professzor egyik idomított madara követi őt? Sőt, az sem kizárt, hogy ugyanez a kismadár riasztotta őket a támadók érkezése előtt a Galamb utcában.

Talán a dobozka tetején is pont rá utal az utolsó sor. Ez a veréb egész biztosan nem közönséges madár! Kiki elgondolkodott. Olyan indulatosan kopogtatja a madárka az ereszcSATORNÁT, hogy biztos akar tőle valamit. Ő ugyan nem érti a madarak nyelvét, de most, hogy belegondol, az ereszcSATORNA rejtekhelynek sem rossz! Szépen beleteszi a madaras dobozt, és nem kell többet aggódnia DR miatt. Amíg nem esik az eső, márpedig a következő héten aligha fog, a doboz biztonságban lesz itt. Ráadásul a teraszukról pont idelátni, így szemmel is tarthatja az ereszt.

Gyorsan elhelyezte a csatorna közepén a dobozkat, aztán felhúzódkodott az ágra, ahonnan mókusügyességgel mászott tovább. Két perc múlva már a teraszajtón kukucskált befelé. A kismadár is megnyugodott, mert abbahagyta a repdesést és csicsergést. Hazarepült, vagy a diófa

lombja közt rejtőzött el? Annyi biztos, hogy eltűnt Kiki szeme elől.

A fiúnak sikerült észrevétlenül besurrannia a lakásba. Délelőtt tíz órára járt, de hétvégén az anyukája mindig hagyja őt sokáig heverészni, így valószínűleg most is azt hiszi, hogy még alszik. Éjjel is észrevétlenül szökött ki, amikor a szülei már elaludtak, vagyis, ha minden igaz, senkinek sem tűnt fel a szökése. Lábujjhegyen óvakodott be a szobájába, és ugyanolyan csendesen, ahogy kinyitotta, be is csukta maga mögött az ajtót. Hurrá! Most végre megnyugodhat.

Elhatározta, hogy úgy tesz, mint aki most ébredt, megreggelizik, aztán felhívja Gerdát, hátha ő is hazaért már!

17. FEJEZET ÚJRA OTTHON

Kiki kapkodva cibálta le magáról a megviselt ruhadarabokat. Az éjszaka alaposan nyomott hagyott a külsején. A nadrágja elszakadt, a pólója csupa kosz. Még a hajából is kiszedett egy bolyhos, fehér pókhálófoslányt, amit talán a professzor pincéjében gyűjtött be. Miután átöltözött, némileg jobban érezte magát, bár talán egy alapos mosdás sem ártott volna.

Hallotta, hogy anya a konyhában tesz-vesz. Ideje reggelizni! Tanácstalanul pillantott a zsákra, amibe Gerda holmiját tette. Rövid tétovázás után kivette belőle a kis tégelyt. Legjobb, ha magánál tartja, hiszen ez tűnik a legfontosabbnak mind közül! Meg persze a doboz is nagyon fontos a verssel, de attól már ügyesen megszabadult. Hála a kismadárnak!

Kiki egy pillanatra eltöprengett. Mégiscsak különös, mennyi madár szerepel ebben a fura ügyben. A szomszédos háztetőre pillantott, hát-ha újra észreveszi azt a verebet. De semmi nem mozdult... Vagy mégis? Mintha egy magas, sötét ruhás alak oldalogna lassan az utca sarkánál. Kiki hátraugrott, és a függöny takarásából figyelte tovább a gyanús alakot. Talán mégis tévedett. Biztos csak egy járókelő! Ő meg lassan kezd rémeket látni.

Nagyot sóhajtott, és otthagya az ablakot. Most már tényleg éhes volt. A kezében tartott kis tégelyt váratlan ötlettől vezérelve gyorsan a zoknijába dugta. Ott aztán biztos nem találja meg senki! Pillantása a zsákra vándorolt. Lehet, hogy a többi dolgot is biztonságba kellene helyeznie? De hát mégsem dughat el egy agyagpávát meg néhány füzetet is a zoknijába! Valahol máshol kell őket elrejtene.

Erre azonban nem adódott lehetőség. Az ajtó halkán kinyílt, és anya nézett be a szobába.

– Jó reggelt, kisfiam! Azt hittem, hogy még alszol! Kész a reggeli! – Fürkészve figyelte Kikit.

– Jól érzed magad, drágám? Olyan nyüzött az arcod. Csak nem vagy beteg?

– Nem, dehogyis – tiltakozott Kiki, és gyorsan kisietett a konyhába, mielőtt anya tüzetesebben is megvizsgálhatta volna.

Anya pedig hamarosan megnyugodott, hogy kisfia már a második kiflit eszi, igen jó étvágygal. De a fiú szeme alatti karikákat azért nem hagyta szó nélkül.

– Ugye nem olvastál éjjel az ágyban? – kérdezte megrovóan.

– Dehogyis – tiltakozott Kiki. – Most pedig felhívom Gerdáékat.

Anya bólintott.

– Hátha azóta előkerült – mondta reménykedve, de a hangja inkább kételkedést sugallt. Hiszen arról már értesültek volna.

Kiki tárcsázott.

– Szervusz, Kiki – szólt bele a telefonba Gerda anyukája zaklatott hangon. – Már én is éppen hívni akartalak!

– Van valami újság? – kérdezte nyugtalanul a fiú.

– Sajnos a világon semmi! Azóta már többször is átnéztük Gerda holmiját, felkerestük az összes barátját, de senki nem tud semmit, és árulkodó nyomokat sem találtunk. Azt reméltem, hogy talán nálad jelentkezett azóta.

Kiki próbált valami megnyugtató szöveget motyogni arról, hogy Gerda biztos hamarosan előkerül, aztán lerakta a telefont.

Hát, ez igazi patthelyzet. A lány továbbra sem adott hírt magáról, és neki fogalma sincs, hogy hol kereshetné még ezek után.

18. FEJEZET DR AKCIÓBA LÉP

DR diadalmas arccal hallgatta végig a lehallgatón keresztül Kiki telefonbeszélgetését Gerda anyukájával. A fiú ezek szerint megkerült, így már csak a lányt kell megtalálniuk! Ám tekintete a következő pillanatban mégis elborult, és haragtól szikrázó szemmel hívta Póznát.

– Miért nem szóltál, hogy hazament a nyavalyás? – rivallt rá köszönés helyett. – Mit gondolsz, miért küldtelek oda?

– Nem jött haza, főnök! – bizonygatta a hórihorgas alak. – Itt dekkolok a ház előtt, egy kisfiú sem tudna észrevétlenül besurranni.

– Márpedig a kölyök otthon van, most hívta fel a kiscsajt! – morgott DR, de a haragja múltófélben volt, mert máris újabb gonosz terv fogant meg a fejében. – Valószínűleg volt olyan fifikás, hogy hátulról osont haza. De most elkapjuk!

– Mégis hogyan, főnök? – aggodalmaskodott Pózna.

DR egy hadvezér nyugalmával adta elő a haditervet.

– A kölyök nyilván sejtí, hogy figyeljük. Nagyszerű, hát akkor egy kicsit rá is ijesztünk. Odaküldöm hozzád a másik ütődöttet is. Az lesz a dolgotok, hogy egy darabig feltűnően leselkedjétek, úgy, hogy a kissrác az ablakból biztosan kiszúrjon benneteket! Szerintem menni fog, amilyen balfácánok vagytok! Én meg addig lesben állok a hátsó utcában, és amikor megint szökni próbál, elkapom a grabancát!

– De mi lesz, ha hívja a rendőrséget? Vagy ha meglapul odabent, és eszében sincs kimozdulni?

– Azt bízd csak rám! – vetette oda DR. – Pocok tíz perc múlva csatlakozik hozzád. Kövessétek az utasításomat, aztán ha jelt adok, gyertek a bázisra! Az akció egy óra múlva indul!

DR köszönés nélkül nyomta ki a telefont, majd Pocokra csörgött, és sürgősen Kiki otthona elé vezényelte. Pocok beszámolt arról, hogy Gerdáék házában kint járt a rendőrség, mivel a lány szülei bejelentették az eltűnését. DR nevetett.

– Hamarosan a fiú szülei is kapkodhatnak majd! Na, siess, Pózna a ház előtt vár!

DR elégedetten vigyorgott. Végre eljött az idő, hogy átvegye az irányítást! Dúdolvá előkészítette az autót, aztán megnézte a telefonján a térképet, és a Kikiék mögötti utcába hajtott. Gondosan beazonosította a házat, majd leparkolt Mohai bácsi sövénye mellé. A szépen nyírt bokrok mögül remekül rálátott Kikiék teraszára, miközben rejtve maradt a háziak szeme elől. Ilyen tökéletes leshelyről gyerekjáték lesz nyakon csípni a fiút! Már csak Kikiék otthoni telefonszámát kellett kinyomoznia, de a netes keresővel ez is hamar megvolt. Az órájára nézett. Eljött az idő!

Felhívta a számot, és várt. A harmadik csörgés után Kiki hangja szólt bele a telefonba.

– Szia! – köszönt neki DR a legbarátságosabb hangján. – Gerda apukája vagyok. Azt hiszem, találtunk valamit, ami Gerda nyomára vezethet. Az egyik füzetében van egy furcsa jegyzet, de mi nem igazán értjük. Az egyik osztálytársatokkal kapcsolatos. Nem jönnél át, hogy megnézd?

– De, persze, máris megyek! – ugrott fel Kiki, és érezte, ahogy az izgalomtól hevesebben ver a szíve.

Miután letette a telefont, visszafutott a szobájába, hogy ellenőrizze az utcát. Legnagyobb rémületére most már két sötét alakot látott a ház körül: egyikük egy fa mögül kukucskált, a másik rém feltűnően a szemközti ház előtt ácsorgott.

– Túljárok én az eszeteken! – határozta el Kiki, és igyekezett úrrá lenni a félelmén.

Először is magához vette a táskát Gerda holmijával. Talán a lány szobájában lesz alkalma belenézni a titkos könyvbe is, és akkor összevetheti a rajzokat Gerda füzetével vagy a *Madármesékkel*. Az anyukája a konyhában készítette az ebédet. Kiki csak bekiabált neki, hogy átugrik Gerdáékhoz, azzal már futott is a teraszra. Egy ugrással fent volt a diófán, aztán kúszott tovább Mohai bácsi sufnija felé.

Nem is sejtette, hogy DR a bokor mögül árgus szemmel lesi minden mozdulatát.

19. FEJEZET FOGSÁGBAN

Kiki rutinos mozdulatokkal mászott át Mohai bácsi kerítésén, és már épp neki akart iramodni, hogy Gerdáék háza felé vegye az irányt, amikor érezte, hogy valaki elkapja, és vasmarokkal szorítja hátulról mindkét karját. Annyira meglepődött, hogy kiáltani sem bírt, csupán bénultan tűrte, hogy elvegyék a zsákját, a csuklóját gyors, durva mozdulatokkal megkötözzék, és a sövény mellett, nyitott ajtóval parkoló kocsiba tuszkolják. Az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél.

Kiki az ülésre zuttyanva végre felismerte DR arcát. A gonosz szem gúnyosan villant, ahogy rácsapta a hátsó ajtót. A csattanástól a fiú végre magához tért a döbbenetből, segítségért kiáltott és kapálózni kezdett, de megkötözött csuklója nem sok mozgásteret engedett neki. DR indított, aztán rövidesen éles kanyart vett, és csikorogva

fékezett. A következő pillanatban Kiki mellé két oldalról újabb két gazfickó pattant be a hátsó ülésre. Olyan szorosan fogták közre, hogy nem volt lehetősége semmilyen szabaduló trükkre.

Elkapták! Hiába volt titkos menekülési útvonala Mohai bácsi kertjén keresztül, a két sötét fickó a kapu előtt csak elterelés volt. DR nagyon okos és alattomos, előre kiszámította a viselkedését, és csapdába csalta. Kikinek egyszerre támadt kedve sírni és dühöngeni. Ez nem lehet igaz! Hogy fog kimászni ebből a csávából?

A zsákja a DR melletti ülésen hevert.

– Itt a zsákmány – mutatta az embereinek pök-hendi arccal a főnök. Pocok sóváran odakapott, de DR a kezére csapott. – Ne most!

Aztán a visszapillantó tükörben újra Kiki arcára röppent az a hideg pillantás.

– Na, öcskös – mondta gúnyosan DR. – Remélem, csupa fontos dolgot gyűjtöttél ebbe a szép kis zsákba. Majd ha hazaérünk az én meleg, barátságos otthonomba, szépen kipakolunk belőle mindent, és közösen megfejtjük a te kis barátnődnek meg az ő félbolond nagyapjának a titkait. Jó móka lesz, ugye?

Pózna és Pocok szolgálai módon röhögcsélt, Kiki komoran hallgatott.

Aztán hirtelen jeges hullámban tört rá a pánik. A tégely! Vajon megvan még? A kezét nem tudta szabaddá tenni, és egyébként is túl feltűnő lenne, ha hirtelen a zoknijában kezdene kotorászni. Ehelyett finoman közelebb csúsztatta egyik lábfejét a másikhoz, és nagy megkönnyebbüléssel érezte, ahogy a bokáját érinti a kis kerek fémtégely. Nem vesztette el. Csak most már észre ne vegyék!

Úgy gondolta, mindenképp jól jöhet még, ha ráerősít a zsák fontosságára.

– Több évig is eltarthat magának, mire megfejti a titkos utalásokat Gerda füzetében – mondta némi gúnyal a hangjában. Nem is tudta, honnan vette a bátorságot, hogy ilyen hangnemben beszéljen ezzel a hétpróbás bűnözővel.

20. FEJEZET DR HARAGSZIK

DR szeme haragosan villant, de nem válaszolt. Hadd pimaszkodjon a kölyök! Majd ha hazakernek, és belátja, hogy a játszmat elvesztette, elmegy a kedve a hepciáskodástól. Kiki sem érzett késztetést, hogy még jobban magára haragítsa őket, így a kocsiút hátralevő részében nem beszéltek többet. Kiki egy darabig igyekezett megjegyezni, hogy merre mennek, de Póznának feltűnt, milyen figyelmesen bámulja az utcákat.

– Főnök, szerintem kössük be a kölyök szemét, mert a végén még felismeri, hogy hol laksz! – mondta aggodalmasan.

DR biccentett. Időnként mégiscsak használható ötletei vannak a két mamlasznak! Pózna nagy ügyel-bajjal előkotort egy fekete kendőt, és bekötötte Kiki szemét. Nem sikerült ugyan tökéletesen eltakarnia a kilátást, mert egy kis fény

beszűrődött a mocskos rongy alá, de annyira éppen jó volt, hogy a fiú most már tényleg nem tudta, merre járnak.

Tíz perc múlva a kocsi megállt, és Kikit egy házba vezették. Mivel liftbe szálltak, a fiú csak a felvonóút hosszából következtetett, hogy a harmadik vagy negyedik emeletre vihették. Végigsétáltak egy folyosón, amely a régi épületek áporodott szagát árasztotta, aztán megálltak, zár kattant, és Kiki orrát megcsapta a darázsfészek bűze.

– Fúj, nyissatok ablakot! Megfulladok! – kiabálta.

Ajtó csapódott, kulcs csikordult, és Pózna végre levette a szeméről a kötést. Kiki döbbenet járatta végig tekintetét a poros, levegőtlen, pókhálókka borított lakásban, amelyben a szerteszét heverő holmik között csak ösvényeken lehetett közlekedni. Észrevette, hogy a falakat itt is – a professzor dolgozószobájához hasonlóan – madaras képek, metszetek, tudományos ábrák borítják.

DR egyenesen a belső szobába vezette a fiút. Ráparancsolt Póznára, hogy kötözze a székhez, aztán

mohón, mint aki hónapok óta erre a pillanatra vár, felnyitotta a táskát. Először az ütött-kopott agyagpáva akadt a kezébe. Alaposan megszemlélte, megrázogatta a kis dísz tárgyat, aztán csalódottan a földre dobta. Értéktelen vacak. Gerda rajzfüzetét figyelmesen végiglapozta, néhány ábrát tüzetesen megszemlélte, végül ezt is elhajította. Nem maradt más a táskában, mint a *Madármesék* megsárgult, viharvert kötete. DR végigpörgette a lapokat, majd elidőzött a tartalomjegyzéknél.

– *A jégmadarak kincse, Darvak tánca, A világ legbutább seregélye* – olvasta fennhangon a tartalomjegyzékből a címeket. – Mi ez a hülyeség? Csak nem egy mesekönyv? Megőrülök! *Hogyan lett a veréb, a holló és a páva a madarak királya?* Na ne!

DR olyan indulatosan vágta a sarokba a könyvet, hogy teljesen elkerülte a figyelmét a Kiki szemében felcsillanó érdeklődés. Újra a táskába túrt, majd haragtól szikrázó szemmel felemelkedett.

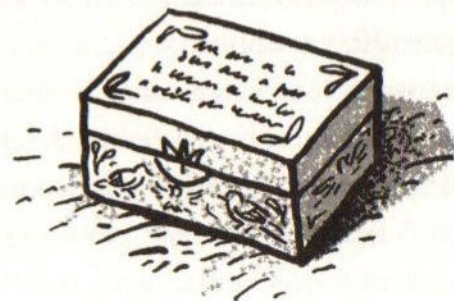
– Kizárt, hogy nincs más! A dobozt hová tűntetted?

– Elhagytam – vont vállat Kiki. – Menekülés közben kiesett a zsebemből.

– Kell nekem az a doboz! Biztos volt rajta valami felirat is.

– Volt – hümmögött Kiki –, de egy kukkot sem értettem belőle. Sólymokról volt benne szó. Ja, meg egy sasfészekről is.

DR gyanakodva végigmérte. Vajon igazat mond, vagy már megint túl akar járni az eszén? Sajnos úgy tűnik, hogy a doboz nélkül képtelenség lesz rájönni a professzor titkára! A fiú olvasta a feliratot, tán kívülről is tudja! De vajon rá lehet-e bírni, hogy felidézze? Vagy lapozza fel inkább a ragadozó madaras kutatásokat? DR-nek tehetetlen dühében ökölbe szorult a keze. De mielőtt kitalálhatta volna, mitévő legyen, megcsörrent a telefonja.

21. FEJEZET KÜLÖNÖS FORDULAT

Kiki kényelmetlenül fészkelődött, úgy érezte magát, mint egy kötözött sonka. Ám egy pillanatra még szorult helyzetéről is megfeledkezett, látva DR arcán a döbbenetet, ahogy a telefont a füléhez szorította. A férfi nem szólt ugyan egyetlen szót sem, de a szeme egyre tágabbra nyílt. Arcán egymást váltották a csodálkozás, az ujjongás, majd az elmélyült töprengés kifejezései. Pózna és Pocok közelebb araszoltak, és megpróbáltak hallgatózni, de főnökük ingerült mozdulattal hessentgette őket arrébb.

Kiki hamar rájött, hogy miről lehet szó: DR azért nem beszél, mert nem is őt hívták telefonon. Csupán lehallgat egy mások közt zajló, fontos beszélgetést. A fiú próbálta olyan picire összehúzni magát, amilyenre csak tudta, hátha megfeledkeznek a jelenlétéről. Hátha DR mindjárt elárulja,

milyen információt hallgatott ki az imént. Kiki leküzdötte az ingert, hogy tüsszentsen, helyette nagyokat nyelt, és igyekezett a lehető legkevesebbet mocorogni a széken, a kötelek szorításában. Mintha ott sem lenne.

DR-t viszont annyira felkavarta, amit az imént a telefonban hallott, hogy a legegységesebb óvatosságról is megfeledkezett. Szeme diadalmasan csillogott, ahogy a társaihoz fordult.

– Nagy ötlet volt ez a lehallgató – mondta elégedetten, mire Pocok és Pózna összenézett. Nyilvánvaló volt, hogy DR, jó szokása szerint, nem őket, hanem a saját találékonyságát dicséri. Türelmesen várták a folytatást.

– A nyanya hívta a kiscsaj mutterját. Képzeljétek, talált valamit az öreg szobájában!

Kikinek uralkodnia kellett magán, hogy semmi jelét ne adja az izgatottságnak. Vajon mit talált Ibolya néni a professzornál, ami ilyen sokáig elkerülte a figyelmét?

DR gonoszul vihogott egy sort, aztán folytatta.

– Mondtam már nektek, ugye, hogy nem volt teljesen komplett az a vénember?! Mármint a professzor. Nos, ismét bebizonyosodott, hogy

igazam volt. Képzeljétek csak, a vénasszony por-törlés közben leverte a csillárról a papírból hajtogatott darumadarat... tudjátok, valami origami, vagy mi a szösz. És vajon mit lát rajta? Hát, tele van irkálva! Kihajtogatta a papírt, és az öreg macskakaparását látta. Egy búcsúlevél volt.

Pózna füttyentett egyet, DR pedig, nehezen uralkodva a feldúltságán, Kikiről tudomást sem véve folytatta.

– És most jön a lényeg! Az öreg azt írta a levélben, hogy ő már befejezte élete nagy művét, és most elrepül... Értitek?! Elrepül! Van fogalmatok róla, ti szerencsétlen balekok, hogy mit jelent ez?!

Pózna a vállát vonogatta, Pocok pedig nem is vette a fáradságot, hogy találgasson.

– Mit jelent? – kérdezett vissza ostoba arccal.

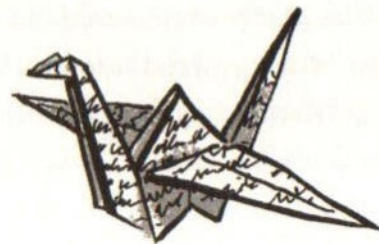
– Hát azt, te féleszű, hogy az öreg nemcsak a madarak nyelvét kutatta, de valószínűleg kifejlesztett egy olyan szert is, ami bárkit képes madárrá változtatni.

– Mi van? – kérdezte Pózna tátott szájjal, amittől olyan buta lett az arca, hogy Kiki az izgatottsága ellenére is csaknem elnevette magát.

– Az van, te ostoba, hogy a professzor talán még ma is él! Csak éppen nem emberi alakban. Fogta magát, madárrá változott, és – huss! – elrepült. Csak így... – csettintett, szemében pedig mohóság és örült tűz izzott. – Ha megszerezhetném ezt a szert... – motyogta magában. Aztán hirtelen, mint aki álomból ébred, felfigyelt a sarokban gubbasztó Kikire. – Most mit bámulsz, mi?! – förmedt rá feldühödve. – Ezt te sem vetted észre, nagyokos! A darumadarat a csilláron! De most beelőztelek! – Kellemetlen hangon nevetett.

Kiki elfordította a fejét.

– Most pedig irány a villa! – vezényelt társainak DR. – A saját szememmel akarom látni azt a levelet! És lenne egy-két fontos kérdésem a vénasszonyhoz is, erről az ő szuperokos, repkedő kedvű gazdájáról!

22. FEJEZET

EGY TANULSÁGOS TÖRTÉNET

– És a kölyökkel mi lesz? Magunkkal visszük? – kérdezte tanácstalanul Pocok.

– Dehogy! – legyintett DR. – Megvár szépen. Innen úgysem tud elszökni. Na, gyerünk!

Kivonultak a szobából, becsapták maguk mögött az ajtót, és Kiki hallotta, ahogy kívülről többször is ráfordítják a zárat. A fiú összeszoruló szívvel gondolt Ibolya nénire. Vajon mit tesz, ha rárontanak a rablók? Marad ideje elbújni, vagy hamarosan ő is a banda foglya lesz? Azt mondta, hogy Sasorrú Stefán majd vigyáz rá. Kedves kis mese, de miféle védelmet jelenthet egy mohos kőszobor három jómadár ellen? Kiki azt remélte, hogy Ibolya néni a professzor levelét is biztonságba helyezte. Bárcsak figyelmeztethetné!

Kiki rosszkedvűen látta be, hogy gúzsba kötve esélye sincs kapcsolatba lépni Ibolya nénivel. De

talán a köteleket meg tudja lazítani! Ám hiába mocorgott és feszegette a karját, Pocok alapos munkát végzett. Már éppen feladni készült a hiábavaló küzdelmet, amikor megakadt a szeme egy falból kiálló szögön. Kiki szeme felcsillant. Mégiscsak van remény! Kész szerencse, hogy a rablók az íróasztal mögött álló gurulós forgószékhez kötözték!

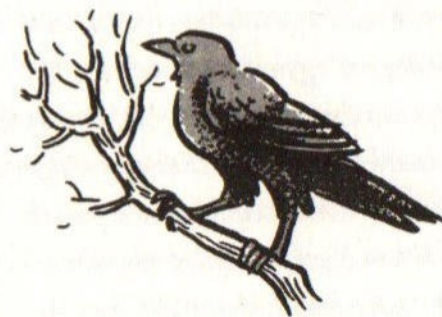
Kiki néhány ügyes mozdulattal a szöghöz kormányozta a széket, aztán úgy fordult, hogy a kiálló vasdarabon szét tudja nyúni a kötelet. Nem volt könnyű dolga, kétszer a bőrét is odadörzsölte a szöghöz, de végül sikerült megszabadulnia a kötelektől. Talán még nem értek oda, és időben riaszthatja Ibolya nénit! Farzsebéből előkotorta a számot, amit reggel a parkban írt fel magának, aztán az íróasztalhoz ugrott. Hol a telefon? Minden tisztességes irodában szokott lenni vezetékes készülék. De hiába túrt fel mindent, és járta körbe a lakást, be kellett látnia, hogy DR kizárólag mobiltelefont használ. Vagyis sem Ibolya nénit nem tudja riasztani, sem a szüleit vagy a rendőrséget nem érheti el.

Az ajtó zárva, utolsó esélye az ablak. Kiki szinte feltépte a poros ablaktáblákat, és miután mélyet szippantott a beáramló friss levegőből, kihajolt, hogy körülnézzen. A csalódottságtól könnyek szöktek a szemébe. Olyan magasan van, hogy innen se kimászni, se kiugrani nem lehet! Összeszorította a száját. Csak nem fog sírni? Muszáj lennie valami megoldásnak. Ha már úgylis itt rekedt, legalább a professzor titkát megfejtethetné! Mit is mondott DR? Szerinte Gerda nagyapja feltalálta a csodaszert, amittől bárki madárrá változhat. Kiki sóvárogva pillantott az ablak felé. Milyen egyszerű lenne átbecskázni a fején, és kirepülni a szabadba!

A madaras doboz felirata szerint egy holló őrzi a titkot. És persze ott vannak még a verebek is. Kiki érezte, hogy a rejtély megoldása az orra előtt hever, csak nem képes megérteni. Aztán eszébe jutott a mesekönyv, amit DR dühében a sarokba hajított. Egészen biztos, hogy Gerda nem véletlenül tartotta magánál. Az egyik mese címe gyanúsán kapcsolódik a történethez. Hogy is volt? *Hogyan lett a veréb, a holló és a páva a madarak királya?* Tessék, együtt a veréb és a holló. Sőt! Kiki

izgatottan járatta körül tekintetét a hatalmas rendtelenségen. Hol lehet Gerda agyagpávája, amit DR elsőként vágott földhöz? A kis kerámia állatka épségben pihent egy rongykupac közepén. De jó, hogy nem tört el!

Kiki maga mellé helyezte a pávát az íróasztalra, aztán fellapozta a mesét, és olvasni kezdett. Úgy belemélyedt a történetbe, hogy észre sem vette a verebet, aki sárga szalaggal a lábán beröppent a szobába, és elhelyezkedett Kiki feje fölött a polcon.

23. FEJEZET
HOGYAN LETT A VERÉB,
A HOLLÓ ÉS A PÁVA A
MADARAK KIRÁLYA?

Nagy barátságba keveredett egymással hajdanán a veréb, a holló és a páva. Sülve-főve együtt jártak, ételüket, lakhelyüket is megosztották. A madarak értetlenül figyelték a különös barátságot.

– Hogy lehet, hogy három ennyire különböző lény ilyen jól megérti egymást? – csicseregtek.

– Miért barátkozik a legszebb, legragyogóbb madár egy szürke csavargóval és egy mogorva, fekete útonállóval? – csóválták fejüket a pávák.

– Miről beszélget egy bölcs, csatában edzett holló uraság egy páváskodó ficsúrral és egy mitugrasz senkiháziival? – értetlenkedtek a hollók.

– Hogy állhat szóba egy okos és szerény legényke egy hiú, üresfejű szépfiúval és egy kegyetlen rablóval? – háborogtak a verebek.

A kismadarak csak róluk csiripeltek, a varjak fejcsóválva károgtak, a baglyok veszedelemről huhogtak, a kacsák döbbsen hápogtak, a seregélyek csapatosan követték őket mindenhová, és a harkályok kopogva adták tovább a híreket. De ők hárman nem törődtek az értetlenkedőkkel, lefoglalta őket a hármuk szövetsége.

Mert hogy ők hárman nem csupán jó barátok voltak, hanem titokban erős fogadalmat is tettek, hogy kiemelkednek a madarak tömegéből, és hatalmasabbá, erősebbé, kiválóbbá válnak valamennyiüknél. Csakhogy felismerték, hogy külön-külön erre aligha volna esélyük. Hiszen csak az lehet a madarak ura, aki erősebb, bölcsőbb, rafináltabb mindenkinél, de akire rajongással és ámulattal tudnak felnézni közönségesebb társaik. Ha csak ügyes és szép, erővel megdönthetik a hatalmát, ha szép és erős, csalafintasággal, mesterkedéssel legyőzhetik, ha meg okos és erős, a csúfságáért fogják gyűlölni. Így született meg az ötlet, hogy szövetséget kössenek ők hárman: az agyafürt kisveréb, az erős holló és a gyönyörű páva.

A tervük bevált, hamarosan a világ összes madara tudta, hogy a holló, a veréb és a páva hármánál nincs okosabb, erősebb és csodálatosabb szerte a világon.

Tisztelték, félték és csodálták őket, de még ez sem volt elég ahhoz, hogy igazi uralkodóvá válhassanak.

Am a veréb nem hiába volt a madarak közül a legszemfülesebb. Jártában-keltében eljutott egy öreg kuruzslóhoz, aki a természet titkait kutatta. A veréb minden szabadidejét a tudós ablakpárkányán töltötte. Az öreg magokat szórt a kismadárnak, és amikor belefáradt a munkába, órákig gyönyörködött a lakmározó, ugrabugráló tollgolyóban. Sőt, bármilyen hihetetlen, de beszélgettek is. A vén kuruzsló ugyanis olyan kenőcsöt kotyvasztott, amit a fülére kenve maga is érteni kezdte a madarak nyelvét. Később rájött, hogy ha a torkát is bekeni a kencével, ő is képes csicseregve beszélgetni.

Egyik nap az öreg izgatottan várta a verebet az ablakban.

– Gyere csak, barátom! Nagy hírem van számodra! Elkészült a nagy mű, amin oly régóta dolgozom. Azt hiszem, mostantól én is madárrá tudok változni.

A veréb hitetlenkedve forgatta a fejét.

– Nézd, kotyvasztottam kétféle kenőcsöt! Ha bekenem a szürkével a szívem tájékát, madár lesz belőlem. Ha meg a kékbe mártom a csőröm, madárból újra ember leszek.

Az öreg kigombolta bő, lenvászon ingét, és egy kis szürke kenőcsöt kent a mellkasára. A levegő hirtelen forróvá vált körülötte, vad forgószél kerekedett, aztán az öreg zsugorodni és tollasodni kezdett, végül szakasztott olyanná vált, mint a párkányon döb-benten figyelő kismadár.

A veréb melléröppent, csőrével barátságosan megcsipkedte, aztán átröppent a közeli szilvafára. Az öreg utána. A veréb körbevezette az öreget a madarak birodalmában, megmutatta neki, hol fészkelnek a különböző fajok, elvezette őt a titkos rejtekhelyekre, hajnali dalolásokra, közös repülésekre. Amikor az öreg már mindent látott, amire kíváncsi volt, visszarepültek a házhoz. A vén kuruzsló bedugta csőrét a kék kenőcsbe, és pár perc múlva újra ráncos öregemberré vált.

Hálásan nézett kis barátjára, aztán egyszer csak jó ötlete támadt.

– Nincs kedved neked is kipróbálni az emberlétet?

A verébnek nem kellett kétszer mondani. Ő is bemártotta csőrét a kék kencébe, aztán döb-benten tapasztalta, hogy a forgószél elcsitultával két lábbon járó, szárnyatlan fiatalemberré válik. Az öreg

kuruzsló megölelte, öccsének nevezte, és viszonzta a vendéglátást. Most ő vezette körbe a fiút az emberek világában. A verébfíú egy hetet töltött emberbőrben, és mindent megtanult, amit csak lehetett. Aztán visszatértek a tudós otthonába, és elbúcsúztak.

A fiú vágyott már a szárnyai után, az öregnek pihenésre volt szüksége. Búcsúzóul két tégelyt nyomott a fiú kezébe.

– Őrizd meg ezeket, fiam, hogy ha kedved tartja, még egyszer felvehesd emberi alakodat!

A fiú eltette az ajándékot, megölelte öreg barátját, aztán verébbé változott, és visszatért a madarak közé. A holló és a páva aggódva várta. A verébfíú mindent elmesélt két társának, és felajánlotta, hogy ha kedvük tartja, próbálják ki, milyen a világ emberbőrben. De a holló nem mert megválni erős szárnyától és kemény csőrétől, mert úgy vélte, hogy ezek nélkül gyengévé és sebezhetővé válik, a páva pedig félt csupasz bőrré cserélni pompás kék és zöld tollruháját. Végül megegyeztek, hogy megőrzik az emberré válás titkát.

A holló rejtette el a szürke kenőcsöt, a páva vi-
gázott a kék kencére, a veréb pedig fejében tartot-
ta a sok ismeretet és tapasztalatot, amit emberként

szerzett. Most már tényleg nem akadt a madárvi-
lágban, aki versenyre kelhetett volna a tudásukkal.
A madarak hamarosan királyaikká választották
őket, és a mai napig emlegetik a hajdani, legendássá
vált uralkodókat.

24. FEJEZET A VERÉB

Kiki már másodszor olvasta végig a mesét. Bizsergető izgalom lett rajta úrrá. A történet telis-tele van ismerős utalásokkal, olyan részletekkel, amiket, ha megfelelően illeszt össze, talán egy értelmes kép rajzolódik ki belőlük. Mint a kirakós játék. Csakhogy ez most egyáltalán nem gyerekjáték! Az idő szorít, hiszen DR-ék bármikor visszatérhetnek, és talán Gerda meg a néni is nagy veszélyben forog.

Kiki igyekezett legyűrni a hirtelen rátörő rossz érzést, hogy csakis a feladatra koncentráljon. Egyszer olvasott egy rejtélyes detektívtörténetet, és elbűvölte az a módszer, ahogyan a főszereplő rábukkant a megoldásra. Először is az összes nyomravezető adatot összegyűjtötte, aztán rendszerezte, és egyszer csak bevillant neki a magyarázat. Hát most ő is így tesz majd!

A *Madármeséket* a veréb, a holló és a páva történeténél kinyitva maga elé tette az asztalra a kis agyagpáva mellé. Utána a zoknijába nyúlt, és előhúzta a titokzatos kenőcsöstégelyt. A madarak urairól szóló mesében is sok szó esik a kenőcsökről... talán nem véletlenül. Igen ám, de a mesében kétféle színű is van... na, mindegy, muszáj továbbhaladnia!

Kiki most újra felidézte magában azt a telefonbeszélgetést, ami DR-t annyira lázba hozta. Hitte is, nem is, amit a bűnöző mondott. Vajon a professzor tényleg képes lett volna erre a hihetetlen dologra? Tényleg készített olyan krémet, ami az embert madárrá, a madarat emberré változtatja? Pillantása a kenőcsöstégelyre vándorolt. *Holló és társa illatszergyár* – olvasta el újra a feliratot. Egy pillanatra megdermedt, aztán felujjongott. A titok fölött holló köröz! Hát persze! Milyen buta volt, hogy mindenképpen valódi hollót akart találni a rejtvény megfejtéséhez! Hiszen a titok maga a kenőcs, és a tégely tetején körbefutó név nem más, mint az ott köröző Holló! Micsoda trükkös agy fundálta ki ezeket a nyomravezető jeleket! Kiki elismerően gondolt a professzorra,

aki hatalmas tudása ellenére is ilyen játékos elme volt.

Tehát a kenőcsre kell koncentrálnia! Mit is mondott Ibolya néni? Egy icipicit kent az arcára, és forogni kezdett vele a világ. Pont, mint ebben a mesében. És nemcsak hogy szédült, de mindenféle különös beszédet is hallott. Lehetséges lenne...?

Kiki borzongva szagolt bele újra a kis tégelybe. Borzasztó büdös! Viszont lehet, hogy nagyon is hatásos. Talán ki kellene próbálnia. Eljátszott a gondolattal, hogy hirtelen madárrá változik, és kiröppen az ablakon, hátrahagyva ezt a nyomasztó és piszkos rablótanyát. A reményteli ötletet azonban gyorsan kiábrándulás követte: és hogyan fog visszaváltozni? Hiszen a mese két kenőcsről beszél: az egyik madárrá, a másik emberré alakítja a használóját. Ám ő nem ismeri a visszaváltozás útját, és nem kockáztathatja meg, hogy madár alakban kelljen tovább élnie.

Bosszúsan dörgölte meg az orrát. Így tiszta örültség lenne kipróbálni a szert! Igaz, hogy megszabadulna DR-től, de nagy árat fizetne érte.

Persze hogy vonzza a szabadság, a repülés és szárnyalás lehetősége, mégsem cserélné el érte a mostani életét. Érezte, hogy a gondolatai zsákutcába jutottak. Nem tudta, hogyan tovább.

Ekkor azonban különös dolog történt. A fiú apró neszt hallott a feje felett, majd váratlanul egy szürkésbarna gombóc landolt előtte az asztalon. Nocsak! Észre sem vette, hogy a nyitott ablakon át egy kis madár repült a szobába! Egy veréb! És nem is akármilyen veréb, hanem pont ugyanaz, aki már többször felbukkant körülötte. A lábán virító sárga színű szalagról könnyen megismerte. Ez a szín halványan emlékeztette valamire Kikit. Nemrég látta már ezt a különös árnyalatot valahol, és még meg is jegyezte magában, hogy szinte világít. Törte a fejét, miközben a veréb élénken csipogva fel-alá ugrált az asztalon. Úgy tűnt, egyáltalán nem tart tőle, sőt, inkább közölni szeretne valamit.

Bárcsak értené a madarak nyelvét! Jó lenne kipróbálni ezt a kenőcsöt! Talán ha csak egy keveset ken belőle a fülére, akkor nem lesz semmi baj. Akkor érteni fogja a verebet, de ő maga nem változik madárrá. Vajon meg merje kockáztatni?

25. FEJEZET
AZ EMBERRABLÓK

Ibolya néni a telefonhívás óta ki sem mozdult a professzor szobájából. Százszor is elolvasta a búcsúlevelet, miközben könnybe lábadt szemmel gondolt a ház öreg gazdájára. A mindig udvarias, figyelmes professzor valóban fogta magát, és a családját hátrahagyva madárrá változott? Az idős hölgy zsebkendőjével szárítgatta a szeme sarkát, és időnként nagyot sóhajtott. Úgy belefeledkezett a gondolataiba, hogy először fel sem figyelt az utca felől érkező szokatlan hangokra.

DR kocsija csikorogva fékezett le a Galamb utca 12. előtt. Eszükben sem volt feltűnés nélkül leparkolni és észrevétlenül lopakodni. Minek? A magányos öregasszonynak esélye sincs velük szemben. Hirtelen lecsapnak rá, és mire felocsúdik, már viszik is! Kiugrottak az autóból, átvágtak a kerten, és egyenesen a kapuhoz rohantak.

Pocok teljes erejével rángatni kezdte a kilincset. Zárva. DR káromkodott.

– Nyugi, főnök, van itt egy fa, aminek az ága majdnem belóg a dolgozószobába! Mi azon keresztül szoktunk közlekedni – mondta Pózna.

– Tudom, te idióta, én mutattam nektek! De már az autóból kiszúrtam, hogy az öregasszony bezárta az ablakot! – hörgött DR.

– Ha bezárta, majd betörjük – készségeskedett Pocok, de a főnöke ettől csak még idegesebb lett.

– Persze, szombat délután, a szomszédok szeme láttára betörsz a házba! Annyi eszed sincs, mint egy gilisztának!

A két segéd tanácstalanul összenézett. Hát Daráznak már semmi sem elég jó?

– Gyerünk a hátsó bejáráshoz! – vezényelt DR. – Azt feltörhetjük, ha egyik földszinti ablak sincs nyitva. Csak a levél kell és az öregasszony, aztán hazahúzzunk a kölyökhöz. Otthon fogjuk kivallatni őket!

Bár a beszélgetést nem hallotta, Ibolya néni a csukott ablakon kilesve pont eleget látott ahhoz, hogy megértse, mi történik. Tudta, hogy DR és a segítői percekben belül bejutnak a házba.

Menekülni nincs esélye, mert mire lejut a titkos átjáróba, amit időközben újra eltorlaszolt, rég utoléri. Egyetlen reménye maradt: Sasorrú Stefán, a hajdani hős, aki nemcsak a professzor otthonát vigyázza, de képes menedéket adni a rászorulóknak is.

Ibolya néni a tudós búcsúlevelét a zsebébe gyúrte, és leszaladt a lépcsőn. A bűnözők nyilván a hátsó ajtón át fognak bejönni a házba, vagy bemásznak egy ablakon, de biztos, hogy percekkel belül itt lesznek, és tűvé teszik érte az egész házat. Ibolya néni sejtette, hogy DR és az emberei ezúttal nem kutakodni jöttek: ha ilyen feltűnően érkeztek, akkor sürgős a dolguk, és nyilván azért nem tartanak a házvezetőnőtől, mert őt is el akarják hallgattatni.

Ibolya néni az első ijedelem után megpróbált a rablók fejével gondolkodni: ha érte jöttek, akkor valószínűleg egyikük felrohan a professzor szobájába, a másik a pincelejáróban fogja keresni, ahol a múltkor Kikivel együtt sikerült megszöknie, a harmadik pedig a többi szobát kutatja át. Egyetlen módon tud észrevétlenül kijutni a házból: a főbejáraton át!

A bejárati ajtó mellé surrant, és meglapult a fogasok mögött, mert a hátsó ajtó irányából érkező reccsenésből és ideges vezényszavakból rájött, hogy DR-ék végül felfeszítették a hátsó bejáratot. Minden úgy történt, ahogy előre sejtette. DR, miután megállapította, hogy Ibolya néni nincs a hallban, utasítást adott az embereinek, majd felrohant a dolgozószobába. Pocok a pince felé vette az irányt, Pózna a konyhába csörtetett. Eljött az idő!

Ibolya néni óvatosan kisurrant a főbejáraton, de nem menekült ki az utcára, ahol könnyen utolérhették volna. Amúgy sem állt szándékában őrizetlenül hagyni a professzor otthonát! Egyenesen a kertbe szaladt, a bokrok takarásában ácsorgó Sasorrú Stefán szobrához. Ibolya néni törékeny, kis termetű asszony volt, lábujjhegyre kellett emelkednie, hogy felérje az embermagasságú talapzaton álló bronzszobor bal lábát. Mutatóujjával megnyomta a csizma orrát, miközben másik kezével a csizma oldalán matatott. Halk kattanás követte a mozdulatot, és a talapzat oldalán felnyílt egy rejteajtó. Ibolya néni nesztelesen besurrant, behúzta maga mögött az ajtót, és

igyekezett lecsillapítani hevesen dobogó szívét. Tudta, hogy a kis üregben biztonságban lesz, Sasorrú Stefán elrejtí őt a bűnözők elől.

A professzor, aki évtizedekkel ezelőtt kialakította a rejtékhelyet, mindenről gondoskodott. A szűk helyen egy kis szék, pokróc és elemlámpa szolgálta a kényelmet, és egy nyíláson át még ki is lehetett kukucskálni. Ibolya néni megkönnyebbülve roskadt le a székre. Itt kivárhatja, amíg a rablók elkostródnak.

26. FEJEZET

EGY MEGLEPŐ FELFEDEZÉS

A kis veréb izgatottan ugrabugrált DR dolgozószobájának mocskos asztalán. Élénken csipogott, a szárnyával verdesett, és Kiki most már egészen biztos volt benne, hogy fontos közlendője van. Kézbe vette a kis tégelyt, és lassan lecsavarta a fedelét. Nincs más hátra, ki kell próbálnia ezt a híres kenőcsöt! Éppen csak egy keveset, hogy megértse, mit akar neki mondani a kismadár.

Ujja már-már beleért a krémbe, amikor elbizonytalanodott. És ha nem jól értette? Ha már egy kevéstől is madárrá változik? Mert az még rendben van, hogy kirepül az ablakon, megszabadul DR bandájától, és talán még társalogni is tud majd ezzel a kis verébbel. Na de mi lesz a kenőcsöstégellyel meg az agyagpávával?! Itt kell hagynia mindent DR asztalán, hiszen madár alakban semmit nem lesz képes magával vinni.

Nem! Újra át kell gondolnia az egészet, mielőtt óvatlanul madárrá változtatja magát!

Kiki pillantása elidőzött a kis agyagpáván. Hogy is szólt a mese? A holló őrizte a szürke kenőcsöt, a páva pedig a kéket. Márpedig ez csak egyet jelenthet...

Kicsit megrázogatta a pávát, de nem hallott semmit. Aztán, mintha csak egy barátjával beszélgetne, odaszólt a kis verébnek:

- Egyszerűen nincs más ötletem, csak az, hogy széttöröm. Nem látok rajta semmilyen nyitószerkezetet. Mit szólsz hozzá?

A veréb okos szemében mintha kíváncsiság vilant volna.

Kiki, remélve, hogy a páva belseje nem valamilyen törekeny titkot rejt, magasra emelte, majd a padlóra ejtette a kis szobrot. Az agyagmadár tompa puffanás kíséretében kettérepedt, és a belsejében valami megcsillant. Kiki a veréb izgatott csipogásától kísérvé kiszabadította azt a fényes holmit. Egy újabb tégely!

Ki sem kellett nyitnia, már tudta is: kék színű kenőcsöt talál majd benne. Azt a szert, ami a madarat újra emberré varázsolja! Megkönnyebbülten

felsóhajtott. A professzor tehát tényleg mindenre gondolt. Kezében van a visszaváltozás lehetősége, így már nem vállal túl nagy kockázatot, ha magára keni a szürke színű krémet!

Kiki nagy izgalmasában észre sem vette, hogy a veréb milyen nyugtalanul ugrál az agyagpávában talált lezárt tégely körül. Újra a szürke kenőcsre fordította a figyelmét. A kis veréb azonban egyre izgatottabban röpdösött, míg a nagy ugrálásban és szárnycsapdosásban hirtelen lecsúszott lábáról a sárga szalag, és Kiki elé pottyant az asztalra. És akkor a fiú végre rájött, honnan volt annyira ismerős az a szín!

Hiszen neki is van egy ugyanilyen szalagja, otthon, a fiókban! Az egész osztály kapott ilyen, amikor megnézték a várostörténeti kiállítást

a múzeumban. A fiúk még mondták is, hogy a karszalag talán foszforeszkál a sötétben. Kiki el is döntötte, hogy otthon majd kipróbálja, aztán megfélekedett róla. De vajon mit keres egy ugyanolyan sárga szalag a veréb lábán?

Kiki döbbenten bámulta a madarat. Az most előtte gubbasztott az asztalon, de már nem csiripelt, csak pislogott rá apró, fekete szemével, várakozva. Ő pedig nagyon furán érezte magát, amikor bizonytalanul odasúgta a kis verébnek:

– Gerda... te vagy az?

27. FEJEZET MADARAT TOLLÁRÓL...

A kismadár az ujjára röppent, de éppen csak érintette, és már vissza is szökkent az asztalra, ahol izgatott ugrabugrálásba kezdett.

– Ilyen nincs, ez egyszerűen képtelenség – motyogta Kiki, miközben belülről valami azt súgta neki, hogy dehogyisnem, éppen ez a valóság, a titok nyitja, ami miatt annyi veszedelembe sodródott már.

A veréb most csőrébe kapta a sárga szalagot, és Kiki ujjai közé nyomta, mintha bizonyítékként akarná neki felkínálni. A fiú kézbe vette a vékony anyagot, és a szeméhez emelte. Jól látszott, hogy középen fekete csík fut végig a sárga sávban, mintha összepiszkolódott volna, vagy szabad szemmel alig kivehető betűk állnának rajta. Kiki szeme megakadt egy nagyítón, ami a DR íróasztalán felhalmozott kupacból kandikált elő.

Szeméhez emelte, és megvizsgálta vele a szalagot. A nagyító lencséje alatt a következő szöveg vált olvashatóvá: ROSTÖRTÉNETI KIÁLLÍ, miközben az is tisztán látszott, hogy néhány betű lekopott már. Kiki érezte, hogy a szíve újra hevesebben ver. Nem kétséges, hogy az eredeti felirat „Várostörténeti kiállítás” volt, vagyis a sárga szalag nem más, mint múzeumi belépő, ami a múlt heti osztálykirándulásról származik. Most már biztos, hogy a kismadár Gerda!

– Csakhogy megtaláltalak! – sóhajtott boldog mosollyal Kiki, de Gerda nem hagyta sokáig örvendezni.

A kenőcsöstégelyhez röppent, és határozottan megkopogtatta a tetejét.

– Nincs időnk, DR bármikor visszatérhet! – ocsúdott fel Kiki. – Csak az ablakon át menekülhetünk. Nem bánom, bekenem magam gyorsan!

De a madár ezzel a válasszal sem volt elégedett. Most a kettétört páva mellé ugrott, és figyelmeztetően körülugrálta.

– Igazad van! – kapott észbe Kiki. – Aztán vissza is kell változnunk!

Az ablakhoz lépett, és kihajította rajta a páva belsejéből előkerült, kék színű kenőcsöt rejtő tégelyt. Figyelmesen nézte, ahogy a kis doboz begurul egy orgonabokor alá. Itt biztos senkinek sem fog szemet szúrni.

Gerda izgatott csivitelésétől kísérve tért vissza az asztalhoz. Eljött az idő, hogy bekenje magát a csodakenőccsel. A mesében az állt, hogy a madárrá váláshoz a szíve tájkát kell bekennie. Hát legyen! Kiki az ujjára kent egy mogyorónyi szürke kencét, felhúzta a pólóját, és fintorogva bedörzsölte a mellkasát.

A következő pillanatban szédülni kezdett, egész teste úgy viszketett, mintha ezer szúnyog csípte volna, aztán egy pillanatra elbódult. Amikor magához tért, döbbenet felkiáltott. Először csak

azt látta, hogy megváltoztak a szoba arányai: az íróasztalon heverő tárgyak, a könyvek és ceruzák hatalmasak lettek, ő maga pedig nem a szőnyegen, hanem a nála százszor magasabb szék támláján áll. Bőrét mindenütt szépen rendezett tollak fedték, lábáról is eltűnt a cipő, vékony, erős, ruganyos karmokkal kapaszkodott a lakkozott bútorba.

– Csakhogy végre rájöttél! – hallotta a feje fölött Gerda türelmetlen hangját. – Siessünk, mindjárt visszaérnek!

Azzal Gerda-veréb nagy szárnyuhogással kirepült az ablakon.

– Hé, várj, én nem tudok repülni! – kiáltott kétségbeesetten Kiki, és rettegve toporgott a háttámlán, amikor meghallotta, hogy nyikordul a zárban a kulcs. Visszatért DR az embereivel! Kiki ösztönösen menekülőre fogta. Lába elrugaszkodott a biztos kapaszkodóról, szárnya vadul csapkodott, ő pedig egyszer csak tudatára ébredt, hogy repül. Még néhány szárnycsapás, és a szemközi gesztenyefa vészesen közeledni kezdett.

– Fék, fék! – kiáltott magában rémülten, de madárizmai pontosan tudták, mit kell tennie.

Szárnyait ügyesen összecsucukva landolt egy ágon, közvetlenül az izgatottan fészkelődő Gerda mellett.

– Hogy tetszik? – kérdezte a lány csillogó szemmel.

– Elképesztő – sóhajtott Kiki. – Remélem, hamarosan bele fogok jönni!

– Naná! – nevetett Gerda. – Gyere, repüljünk egy kört!

– Előbb nézzük meg, mit csinál DR! – javasolta Kiki. – Pont most ért vissza. Kíváncsi vagyok, mit szól, ha meglátja, hogy eltűntem!

28. FEJEZET
DR NEM ADJA FÖL

A két kismadár, vagyis Kiki és Gerda a nyitott emeleti ablakon keresztül figyelte, ahogy DR dolgozószobájának ajtaja hangos csattanással kivágódik, majd beront a főnök és két segédje. Darázs pillantása azonnal az üres székre, majd a nyitott ablakra vándorolt, és hatalmasat ordított.

Pocok és Pózna behúzott nyakkal hallgatta a főnök szitkait és cifra káromkodását.

– Ez is miattatok van, ti átkozott hülyék! Ha nem nekem kéne mindent elintéznem, nem szökhetett volna meg! Akkor nem kellett volna magára hagynunk!

– De... de hát hogy szökött meg egyáltalán? – hebegte Pózna. – Hiszen zárva volt a bejárati ajtó!

– Az ablakon keresztül, te agyatlan! – mutatta DR. A függöny finoman libegett a huzatban. Darázs pillantása megpihent a szemközti fán, és

Kikinek rövid időre az a kellemetlen érzése támadt, hogy már ki is szúrta őket.

– Ne izgulj! – súgta, vagyis csipogta Gerda egy ágacskába kapaszkodva. – Ne feledd, Kiki, te most csak egy kismadár vagy. Egy közönséges kis veréb.

– A veréb nem közönséges madár – nevetett a fiúveréb a verset idézve, aztán figyelmét újra lekötötte a szobában zajló dráma.

DR indulatos mozdulatokkal pakolászott az asztalon. Felemelte a tégelyt, megszagolta, aztán pillantása a földre vándorolt, ahol az agyagpáva darabjai heverték. Fölkapta a *Madármeséket*, szemé villámgyorsan szántott végig a sorokon, majd az egyik sarokba hajította a könyvet.

– Nem elég, hogy a nyanya így átejtett minket, most a kölyök is meglógott! – dühöngött. – De még semmi nincs veszve! Hiszen itt van a kezemben a titok nyitja! Tudom, mi történt, és azt is tudom, hogy mit fogunk most tenni! Esküszöm, még ma elkapom a grabancát!

– De Darázs – kezdte Pózna, és a tégelyre bökött –, nem ezt a csodakenőcsöt kerested? Hiszen megvan! A fiú itthagya nekünk. Kit érdekel,

hogy meglógott, ha egyszer megszerezted a krémet?

– Ó, te hígagyú, hát tényleg nem érted?! Még most sem teljes a kép! Nem nyugszom, míg a professzor összes tudománya nincs a birtokomban!

Az ablakhoz lépett, és tünődve bámulta a szemközti fát. Majd picit hátralépett, és kikerülve Kikiék látószögéből, a függöny takarásából suttozta:

– Figyeljetek, nagyokosok! Van egy alapos gyanúm... Ott szemben, azon a fán két veréb sasol már jó ideje. Úgy bámulnak errefelé, mintha minket figyelnének. És szerintem valóban ezt teszik!

– Úgy gondolod – kapott levegő után Pózna –, hogy a fiú meg a kiscsaj az? Használták a krémet, és madarak lettek?

– Pontosan így gondolom – sziszegte DR. – Most pedig elmondom, mit teszünk. Idejöttök mellém, ahol nem láthatnak, és szépen bekenjük magunkat ezzel a csodakenőccsel. És amikor mindhárman madárrá váltunk, és remélem, én majd valami ragadozó alakját öltöm magamra!, akkor hirtelen kirepülünk, és lecsapunk rájuk. A lényeg a meglepetés! Amikor jelt adok! Értitek a tervet?! Na, akkor lássuk azt a bűdös kencét!

29. FEJEZET

HÁROM HARCIAS VERÉB

Pocok és Pózna rémulten nézett össze. Darázs már eddig is lehetetlen utasításokat adott, de ez a mostani minden képzeletet felülmúlt. Kenjék magukra ezt a trutyit, és változzanak a kedvéért madárrá? Na ne! Mindennek van határa!

– Mozogj már, te gyurgyalag! – förmedt rá Darázs a tétován ácsorgó Póznára.

A melák fickó segélykérőn nézett a társára. Pocok rettegő szemmel, mégis dacosan szorította össze a száját. Darázs megértette, mi jár az emberei fejében, és rögtön hangot váltott.

– Ide figyeljetek! – mondta tőle szokatlan, majdnem atyáskodó stílusban. – Nincs mitől félnetek. Ha a kölykök megcsinálták, nekünk is menni fog. Különben pedig, tudjátok, mennyit ér a professzor találmánya? Milliókat! Úgy értem, dollármilliókat! Sőt! Az állatvilágba épülés

titkáért bármelyik nagyhatalom vagyonokat fog fizetni. Képzeljétek csak el! Milliárdokat költenek haditechnikára, drónokra, műholdas megfigyelő-rendszerek fejlesztésére, mi pedig tálcán kínáljuk nekik a trükköt, amivel bárki képes madárrá válni, észrevétlenül megfigyelni, katonai bázisokba berepülni, sőt, akár a madárvilágot hadi célokra mozgósítani. Akié a kenőcs, azé a világoralom! Amerika, Kína, Oroszország versenyez majd a tárlalmányért, mi pedig a világ leggazdagabb emberei leszünk. És ehhez csak két verébkölyköt kell nyakon csípnünk!

Pocok dacos arckifejezése enyhült, de szeméből még nem múlt el a rettegés.

– Részesedést kaptok! – vágta ki Darázs az adu ászt. – De csak ha most rögtön indulunk! Aki fél, elmehet!

Pocok és Pózna újra összenézett. A részesedés a világoralomból elég jó ajánlatnak hangzott, ráadásul a főnök nem bolond. Ha az átváltozás olyan veszélyes lenne, biztos nem vállalná. Vagyis igazán nincs mitől tartaniuk. Egyszerre nyúltak a kenőcsöstégely felé.

– Na, ezt már szeretem! – húzta száját gonosz vigyorra DR, és maga is az ujjára vett egy kenőcsnyit a szerből. – Dörzsöljétek a szívátjátékot!

Egy perc múlva három elszánt tekintetű, borzas veréb ugrált a szőnyegen. DR bosszúsan szemlélte szürkésbarna tollait.

Ha nem is kőszáli sas, de legalább vércse lehettem volna – dűnnyögte magában, de nem szólt hangosan, mert félt, hogy verébcsicsergése nevetségessé tenné az emberei szemében.

– Háromra kivágódunk az ablakon, és elkapjuk a pimaszokat! – súgta a tőle telhető legmélyebb hangon. – Egy, kettő, három! – Azzal a három mindenre elszánt veréb süvítve zúdult ki az ablakon, egyenesen a faágon egyre értetlenebbül ücsörgő kisverebek felé.

30. FEJEZET VADÁSZAT

Kiki és Gerda először nem is tudták felfogni, hogy mi az, amit látnak. A szemközti ablak négy-szögéből szédítő iramban három szürkésbarna golyó vált ki, és egyenesen feléjük süvített. A verébfú kapott először észbe:

– Menekülj, Gerda! – csipogta, majd néhány szárnycsapás erejéig kisebb termetű társa elé lendült, hogy ha csak pillanatokra is, de menekülő-utat biztosítson a lánynak. A lányveréb felrebent, és egy közeli juharfa sűrű lombjába vetette magát. Kikit majdnem elsodorta az egyik feléje zuhanó-repülő test. Elszökkent, szaporán verde-sett a szárnyával, aztán éles kanyarral egy közeli ereszcatornára röppent, hogy összeszedje magát.

A három verébknek álcázott bűnöző hangos csivitelés és szárnyverdesés kíséretében a Gerdát rejtő lombkorona körül keringetett.

– A lány volt a kisebbik madár! Ide bújt a levelek közé! – csipogta a jól megtermett veréb, aki-nek tollas teste DR-t rejtette. – Inkább őt kapjuk el! Többet tud a professzor titkairól, mint a fiú.

– Oké – válaszolta egy dundi kis veréb, aki nem győzött szárnyával csapdosni, hogy gömbölyded testét úgy-ahogy a levegőben tartsa. – Ha körbe vesszük a fa koronáját, nem tud észrevétlenül meglépni!

Gerda-veréb magát picire összehúzza gubbasztott az ágak rejtekében, egy kis odúban. Hallotta a bűnözők tervét, és rettegve gondolt arra, hogy csapdába esett. Vajon Kiki el tudott menekülni? Vagy kitalál valamit, hogy segítsen rajta?

– Bekukkantok a lombok közé – hangzott a nagy veréb bántóan éles hangja. – Kihajtom onnan a kicsikét! Álljatok készenlétben!

Hangján a vadászat izgalma érződött. Bár verébttestben tartózkodott, mégis valódi ragadozó módjára suhant be a zöld levélsátorba.

Kiki az ereszcatornán gubbasztva, elszoruló szívvel figyelte a jelenetet. Eszében sem volt magára hagyni Gerdát, de hirtelenjében nem tudta, hogy ekkora túlerővel szemben mit is tehetne.

Rontson neki valamelyiküknek? De hiszen a másik kettő hamarosan rárepülne, és alaposan megkopasztaná! Talán inkább a meglepetés erejét kellene használnia. Esetleg berepülhetne a lombok közé, és együtt törnének ki Gerdával.

A lombkorona irányából kétségbeesett csivitelés hangzott. Kiki megrémült. Ez Gerda hangja! DR bizonyára rátalált! Kirángatta az odúból, és most sakkban tartja, vagy megpróbálja foglyul ejteni. Egy pici pihés toll hullott alá az ágak közül. A másik két veréb hangos, kellemetlenül éles csicssergéssel röpönt be DR után a juharlevelek közé.

Nem volt vesztegetni való idő. Kiki elrugaszkodott az ereszcsontról, és gyors suhanással a juharfa egyik legfelső ágán landolt. Remélte, hogy DR-ék nem azonosítják a szökevény fiúval, csupán egy másik verebet látnak majd benne, aki az ő nyelvükön beszél hozzájuk.

– Riadó! Sas a láthatáron! – kiabálta verébnyelven, ahogy csak a torkán kifért.

A madárösztönök működésbe léptek. DR, Pózna és Pocok már szoros gyűrűt alkottak a reszkető

Gerda körül, de most riadtan felröppentek, és csipogó vészjeleket hallattak.

– Sas! Sas a láthatáron! – Egy szempillantás, és hárman három irányban csapódtak ki a lombok közül.

– Macska a fa alatt! – kiabálta ekkor újult erővel Kiki.

A három veréb még jobban megzavarodva emelkedett a magasba, és a következő pillanatban el is nyelte őket a környező háztetők zezugos rengetege.

Kiki a lombok közé vetette magát, és egy ágra huppant. Azonnal megpillantotta a még mindig reszkető, pityergő kismadarat, Gerdát. A szemében még rémület ült, de hangja már a régi volt, amikor megszólalt:

– A sas nagy ötlet volt! Köszönöm, Kiki!

31. FEJEZET
HOVÁ TÚNT IBOLYA NÉNI?

– Tűnjünk el innen, mielőtt visszajönnek! – csivitelte Kiki. – Menjünk a Galamb utcába!

– Jó, úgyis eszembe jutott valami! – biccentett Gerda.

A két madár a magasba emelkedett. Gerda magabiztosan kerülgette a kéményeket és a köztéri fákat, időnként útba ejtve egy-egy rejtekadó bokrot, ahol megpihentek. Kiki álmélkodva bámulta az alattuk elterülő várost, a piros háztetőket és fehér parabolaantennákat, a fentről szinte felismerhetetlen, mégis ismerős utcákat, a csillogó tetejű autókat. Apró teste olyan könnyedén suhant a levegőben, mintha a szél repítené, a szelíd légáramlatban végtelenül szabadnak és boldognak érezte magát. Legszívesebben egész nap csak repkedett volna.

De Gerda, aki az elmúlt napokban már hozzászokott a madárléthez, sietve csapkodott

a szárnyával, alig hagyva Kikinek egy kis időt a nézelődésre.

– Attól félek, hogy ha DR-ék előmerészkednek, és nem találnak minket a környéken, ők is a nagyapám házához jönnek! – magyarázta a fiúnak, aki vágyakozva nézett a híd túlsó oldalán nyújtózó park irányába. – Meg kell előznünk őket!

– Mi jutott eszedbe? – kérdezte Kiki, miközben igyekezett tartani Gerdával a tempót.

– Tudod, azért változtam madárrá, mert egyszer csak rájöttem, hogy a nagyapám pontosan ugyanezt csinálta. Egy hónapja már, hogy nyoma veszett, de hiába kereste a rendőrség, sehol sem találták. Én nagyon sokat beszélgettem vele. Amióta megöregedett, egyre többször mondogatta, hogy halála előtt szeretne olyan szabad lenni, mint a madár. Pár napja hirtelen bevillant nekem, hogy nagypapa nem elszökött vagy elrabolták, hanem fogta magát, és elrepült. Mivel mindenáron meg akartam találni őt, nyomozni kezdtem a csodakenőcs után. Tudtam, hogy csak madárként lesz esélyem felkutatni őt. És akkor eszembe jutott Ibolya néni! Évtizedek óta ő viseli gondját a háztartásnak, rajtam kívül ő az egyetlen, akiben

nagypapa megbízott. Bár a találmányairól sosem beszélt vele, de miért ne bízhatta volna rá a krémet? Igazam is lett, a tégelyt Ibolya néni őrizte!

– Tudom – vágta rá Kiki. – Én is tőle kaptam. De mi lett a nagypapáddal?

– Nem találom – sóhajtott Gerda. – Az biztos, hogy a környéken nincs, és az itt lakó madarak sem tudnak róla. Eddig fogalmam sem volt, hol keressem, de most rájöttem, hogy ha valaki, hát Ibolya néni biztosan ezt is tudja. Talán nagypapi mesélt neki a kedvenc kirándulóhelyéről, vagy egy jó kis parkról, ahová szívesen járt.

– Nem lesz könnyű szót értenünk Ibolya néivel! – hümmögött Kiki. – Kérdezhetünk tőle bármit, a kenőcs nélkül csak csipogást fog hallani! Arra sem fog rájönni, hogy mi vagyunk azok.

Gerda elgondolkodott.

– Te is rájöttél, hogy én vagyok az.

– Igen, de nehezen. Üzennünk kéne Ibolya nének, hogy megértse! Ha volna papírunk és ceruzánk, talán megpróbálhatnánk írni – tűnődött Kiki, aztán a beléhasító ötlettől hirtelen nagyot perdült a levegőben. – Megvan! – kiabálta izgatottan. – Cerkát fogni madárlábbal nem könnyű,

de ha be tudnánk kapcsolni a nagypapád számítógépét, ugrálhatnánk a billentyűkön, Ibolya néni meg elolvashatná, mit pötyögünk!

Ennek hallatán Gerda is szaltót vetett jókedvében. Milyen kézenfekvő gondolat! De kár, hogy neki nem jutott hamarabb az eszébe!

Mire idáig jutottak a beszélgetésben, megérkeztek a Galamb utcába. Kíváncsian körbepülették a kertet és a házat, bekukucskáltak minden ablakon, de Ibolya nének nyomát sem látták.

– Remélem, DR-ék nem bántották – súgta aggodalmas hangon Gerda.

– Túlságosan hamar visszatértek! Szerintem nem is találkoztak vele – biztatta Kiki. – Ha megtalálták volna, biztosan nem rohannak vissza hozzám olyan sietve.

– De akkor hol lehet? – tűnődött Gerda. – Ritkán jár el itthonról, inkább csak vásárolni. De ilyenkor már a piac sincs nyitva. Szerintem igenis baja esett.

– Nekem azt mondta, hogy biztos nem esik bántódása, mert Sasorrú Stefán mindig vigyáz rá – mesélte Kiki, hátha a furcsa kijelentéssel sikerül kicsit jobb kedvre derítenie a lányt.

32. FEJEZET
SAS ŐRZI A FOGLYOT

Ibolya néni óriási bajban volt. A rejtekhely ugyanis, ami DR-ék érkezésekor még biztonságot nyújtott számára, mostanra egészen váratlanul a börtönévé vált.

A kis kémlelőnyíláson át a néni jól látta, hogy a bűnözők nagy dérrrel-dúrral távoznak a villából – mégpedig üres kézzel. Ibolya néni csendesen ujjongott magában, hogy Sasorrú Stefán védelmében, teljes biztonságban vészelté át ezt az aljas támadást.

Óvatosságból várt még néhány percet, hiszen a sűrű bokroktól az utcát csak részben látta be. Nem lehetett biztos abban, hogy az autó felbőgő motorja vajon tényleg a bűnözők távozását jelzi-e. Vagy még mindig itt ólálkodnak a ház körül? Az is elképzelhető, hogy egyiküket őrszemként hagyták hátra. Úgyhogy nem árt az éberség!

Húsz perc elteltével Ibolya néni összegyűjtötte a bátorságát, és finom mozdulattal megnyomta azt a kis fémkart, ami a szoborból való kijutást tette lehetővé. Ám kísérlete nem járt sikerrel: a kar ugyanis nem engedett.

– Ejnye, biztosan berozsdásodott – motyogta magában Ibolya néni. Úgy emlékezett, több mint egy évtized is eltelt már azóta, hogy a professzor utoljára használta a rejtekhelyet. Ezért kissé erőteljesebben kezdte tolni a fémkart.

De az meg se moccan. Ibolya néni egy múló pillanatra kétségbeesett, aztán gyorsan összeszedte magát. Csak nem fog most pánikba esni? Hiszen ennél jóval nagyobb veszedelmeket is kiállt már a professzor házvezetőnőjeként! Fokozott erőfeszítéssel próbálta tekerni a kart, ám néhány perc után már igencsak sajogtak az ujjai. Kénytelen volt belátni, hogy minden hiába, a kar meg se moccan. Eszébe jutott valami. Levette a kardigánját, és bebugyolálta vele a nyitószerkezetet, hátha úgy kényelmesebb fogás esik rajta. Újult lendülettel folytatta a próbálkozást.

– Gyerünk, Ibolya! – biztatta magát. – Van benned elég erő!

A fém egy picit megcsikordult, pár milliméternyit moccan, de aztán makacsul újra megállt.

A néni most már tényleg kétségbeesett. Fogságban van, és az ég adta világon senki nem tud róla, hogy hol lehet! A telefonját meg szokás szerint kivette a zsebéből, és még csak elképzelése sincs, hogy hova rakta! Eszébe villant, hogy kiabálnia kellene, hiszen van egy apró nyílás a talapzaton. Így talán felhívhatja magára a figyelmet. De mi van, ha az utcán DR valamelyik embere ólálkodik? Akkor egyik csapdából a másikba esik!

Ibolya néni könnyes szemmel üldögélt a búvóhely kényelmetlen székén, és a kezét tördelte. Bárcsak eszébe jutna valami! Ekkor élénk csicsérgésre lett figyelmes. Na persze, hiszen a madarak imádnak Stefán fején és vállán tanyázni! Ibolya néni a kémlelőnyíláshoz hajolt. Az utcán épp egy járókelő haladt a bokrok előtt. Távolabb, a kert végében Cirmi, a szomszéd macskája heverészett a fűben. Kiabáljon vagy ne? Megkockáztassa, hogy DR-ék észreveszik?

És mit mondjon? „Kérem, mentsenek meg, beszorultam egy lovagi szoborba!” Ibolya néni belátta, hogy ez elég különösen hangzik. Vajon

komolyan venné a járókelő, ha meghallaná? Nem, először csak annyit kell kiabálni, hogy segítség, és ha egy jószándékú ember bejön a kertbe, a furcsa részleteket akkor is ráér majd közölni vele.

A néni most újra felfigyelt arra a szokatlanul élénk repkedésre és csicsérgésre, amit a madárkák a szobor körül csaptak. De jó nekik, hogy ennyire szabadok! – gondolta.

– Bárcsak én is tudnék beszélgetni veletek! – szólt ki bánatosan a nyíláson. – Akkor most ti letek kérnék segítséget...

33. FEJEZET

IBOLYA NÉNI MADARAI

Ibolya néni arra számított, hogy hangjára szétrebbenek a madarak, de legnagyobb megrökönyödésére ennek éppen az ellenkezője történt. Két kisveréb olyan izgatott csicsergésbe kezdett a nyílás körül, mintha bebocsájtást kérnének az idős hölgy rejtekhelyére.

– Biztos azt hiszitek most, hogy régi barátok, a szobor szólalt meg – sóhajtott a néni. – Pedig csak én vagyok az, Ibolya. Tudjátok, te-lente én szoktam magot tenni nektek a madár-etetőbe.

Mivel a két veréb továbbra is a nyílás körül repkedett, Ibolya néni folytatta a sóhajtozást.

– Beszorultam ide a talapzatba, amikor elrejtöttem pár gonosztevő elől. Beragadt a kar. Kívülről pedig olyan könnyen kinyílt!

Könnyes szemmel idézte fel, ahogy néhány órával ezelőtt, az üldözők elől menekülve felnyitotta a rejtekajtót.

– Bölcsen kigondolta ezt a professzor. Egyik kézzel benyomod a bal csizma orrát, másikkal a jobb csizma sarkát, és Sasorrú Stefán máris megnyitja a búvóhelyet. De lám, arra nem gondolt az én bölcs, bolond gazdám, hogy a szerkezetet időnként belülről is meg kellene olajoznia.

Ibolya néni szomorúan vette észre, hogy a nyílás körül repdeső madárkák végül mégis faképnél hagyták. Újra magasabbról hallotta vidám csicsergésüket. Persze, bizonyára megrémültek a nyíláson kiszűrődő furcsa hangoktól! Meg aztán a madarak dolga a repkedés. Legalább ők élvezzék a szabadságot!

Az idős hölgynek fogalma sem volt arról, mi zajlik mindeközben a feje felett. Gerda és Kiki, a két veréb, akik eddig ujjongva hallgatták Ibolya néni szavait, most csőrük minden erejét megfeszítve igyekeztek benyomni a titkos nyitószerkezetet a Sasorrú hatalmas csizmáján. Öt perces küzdelem után lihegve tottyantak egymás mellé a talapzaton.

– Túl picik vagyunk! – szuszogott Kiki csalódottan. – Ezeket a gombokat nem verébcsőrrre tervezték.

– De két galamb talán elbírna velük! – csillant fel Gerda szeme. – Úgyis a tetőn tanyáznak Ibo-lya néni védencei, mindjárt szólok nekik!

A lány Kiki válaszát meg sem várva elrugaszkodott a szobor mellől, hogy három perc múlva egy egész galambrajjal térjen vissza. A madarak ellepték a Sasorrú szobrát és a környező fák ágait. Cirmi, a szomszéd macska felcsillanó szemmel kezdte nyalogatni a száját, de a madarak ügyet sem vetettek rá. Gerda útmutatása alapján ketten-ketten nekiveselkedtek, és csőrükkel végül benyomták a szobor lábbelijébe épített gombokat. A rejtekajtó halk kattanással felnyílt, és Ibo-lya néni előtt feltárult a menekülés útja.

Az idős hölgy megilletődve és fénytől elvakulva pislogott a körülötte repkedő madarakra.

– Barátaim, drága barátaim – motyogta maga elé könnyes szemmel.

Már a veszély sem érdekelte. Váratlan szabaddulása boldogsággal és meghatottsággal töltötte el. Úgy érezte, semmi másra nem vágyik most,

mint egy picit elücsörögni a madarak között, és élvezni a friss levegőt. Kimerülten lépett a bokrok közt várakozó kis kerti padhoz, és öregesen elhelyezkedett rajta. A galambok köré sereglettek, két kis veréb pedig az óvatosságra fittyet hányva egyenesen mellé telepedett.

34. FEJEZET
A PROFESSZOR KEDVENC
HELYE

– Így, ni! Most pedig kipihenjük ezt a megpróbáltatást! – mondta a köréje seregülő szárnyas gyülekezetnek Ibolya néni. – De várjatok csak! Ne menjetek sehova, galambocskáim, mindjárt itt vagyok!

Felállt, és sietve, ahogy idős lába bírta, bement a házba. A konyhába érve bosszúsan felkiáltott:

– Na, tessék, itt volt a telefon a hűtőszekrény tetején! Pedig milyen jól jött volna az imént! Bosszantó, hogy mostanában mindig elfelejtem, mit hova tettem. Na, de a kenyérmorzsa legalább megvan!

Egy zacskót húzott elő a fiókból, és kitipegett a kertbe. A madarak, köztük Gerda és Kiki is türelmetlenül köröztek a kert bokrai fölött.

– Tessék, verebecskéim, tessék, galambocskáim! – szórta a néni a morzsát a fűre. A galambok élénken nyüzsögve vetették magukat a finom falatokra, a két kisveréb viszont csak ímmel-ámmal csipegetett. Ettek pár falatot, és máris felröppen-tek a pad támlájára, Ibolya néni válla mellé.

Izgatottan csipogtak, majd lendületes köröket repültek a pad és a ház bejárata között, hátha rá tudják venni a nénit, hogy belépjen az épületbe, aztán közös erővel valahogy feljussanak a számítógéphez. Ám az idős hölgy túlságosan belemerült a gondolataiba, ráadásul az iménti zaklatottsága sem múlt még el teljesen.

– Hát, ez bizony meleg helyzet volt – sóhajtott, csak úgy magának meg a madaraknak címezve a mondandóját. – Mióta tudom, hogy a professzor madárrá változtatta magát – súgta bizalmasan a közelében tanyázó verebeknek –, mindig azt remélem, hogy talán néha meglátogatja szegény öreg házvezetőnőjét. Bár hiába is jönne, úgysem ismerném föl! Azt mégsem várhatom, hogy a régi szemüvege legyen az orrán, amiről azonnal be tudnám azonosítani. Mégiscsak különös látványt

nyújtana egy pápaszemes veréb! – kuncogott. – Tessék, van még bőven, egyetek! – Újabb marék morzsát hintett a földre.

– Ó, ne tessék abbahagyni, tessék még beszélni a nagyapámról! Jól jönne valami nyomravezető információ – csipogta Gerda könyörögve.

Lehetséges, hogy Ibolya néni, ha nem is tudott róla, egy kicsit azért értette a madarak nyelvét. Így folytatta ugyanis:

– De szépen csiripelsz, kisveréb! A professzor biztos nyomban lefordítaná emberi nyelvre a szavaidat. De hát nincs mit tenni... így döntött. – Zsebkendőt vett elő, és megtörölte könnyes szemét. – Bizonyára megszökött valami békés, nyugalmas vidékre. Olyan helyre, ahol nem kell tartania az irigyektől meg az ellene áskálódóktól. Lehet, hogy nincs is messze, talán a környező dombok közé költözött. Volt egy kedvenc helye, ahonnan belátta az egész várost. Mindig is szeretett ott ücsörögni, egy öreg tölgyfa tövében... Ott töprengett a találmányain, és akkor is oda vonult el, ha valami nagy gond nyomasztotta.

Kiki és Gerda gyors, izgatott pillantást váltott.

Ibolya néninek hirtelen eszébe jutott valami, és elgondolkodva folytatta:

– Emlékszem, a professzor beszélt valami Péterről is, aki őrt áll azon a vidéken. Állítólag veszélyes alak. Milyen kár, hogy nem jut eszembe a neve. Várjunk csak! Megvan! Falco Péter őrzi a professzor kedvenc helyét. Hát nem különös név?

A verebek egyre tanácstalanabban pislogtak. Falco Péter?! Hát az meg ki lehet?

– Talán épp azon a helyen, az öreg tölgyfán épített magának fészket a professzor – fűzte tovább a gondolatait Ibolya néni. – De ha tudná, mekkora bajba kerültünk, most biztos a segítségünkre sietne... Egyetek, madárkáim!

A néni csodálkozva látta, hogy míg a galambok továbbra is csak a morzsákkal vannak elfoglalva, a két kisveréb felröppen, élénken csivítelve repül néhány kört a feje fölött, aztán mint a nyíl, úgy suhannak ki a kertből. Mintha hirtelen halaszthatatlan dolguk akadt volna.

35. FEJEZET FALCO PÉTER

Gerda és Kiki a várost körülölelő dombok felé vette az irányt, de az első útjukba eső parkban leszálltak, hogy megvitassák a hallottakat.

– Igaz, amit Ibolya néni mondott – jelentette ki Gerda. – Nagypapa nagyon szeretett kijárni a közeli erdőkbe. Ha tényleg madárrá változott, egész biztosan ott húzta meg magát!

– De ki lehet az a Falco Péter? Ismerős nekem a név – tűnődött Kiki.

Gerda tanácstalanul rázta a fejét.

– A nagypapám egész életében fejtörőket gyártott. Olyan volt, mint egy kisfiú, aki titkos ügynök szeretne lenni. Kódok mögé rejtette a találmányait, aztán a kódokat rejtekhelyekre dugta, amiket térkép helyett rejtvényekkel jelölt.

– Például a madaras dobozka... – biccentett Kiki.

– Ez a Falco Péter is úgy hangzik, mint egy nagypapa-féle rejtvény – folytatta a gondolatot Gerda. – Bár nagypapa többnyire madaras kódokat gyártott, ez viszont nem az.

– Szereted a *Csillagok háborúját*? – kérdezte váratlanul Kiki.

Gerda értetlenül meredt rá. Csak nem filmekről akar most beszélgetni, amikor ilyen közel állnak a professzor megtalálásához? De Kiki már folytatta is.

– Tudod, van benne egy űrhajó, a Millennium Falcon. Annak magyarul Ezeréves Sólyom a neve. Talán köze lehet a Falconnak a Falcóhoz, nem?

– Hát persze! Milyen buta vagyok, hogy nem gondoltam erre! – döbönt meg Gerda. – Az élőlényeknek van tudományos, latin neve. A nagypapa minden madárét tudta, és nekem is meg kellett tanulnom őket! Az összes sólyom- és vércsefajtának falcóval kezdődik a neve! A vándorsólyom például *falco peregrinus*, a vörös vércse *falco tinnunculus*.

– Ezek szerint egy Péter nevű sólymot kell keresnünk? – értetlenkedett Kiki. – Ez azért elég furán hangzik.

Gerda tanácstalanul forgatta a fejét, de Kiki hirtelen olyan izgatott lett, hogy kis híján lepoty-tyant az ágról.

– Tudom már! Tudom! – csivitelte diadalmasan. – A Péternek is van ám más jelentése! Emlékszel, amikor Szabó Peti lefejelte az iskolában a tanári asztalt? Azt hittük, hogy betört a feje, de ő csak vigyorgott, és azt mondta: egy Péternek nem eshet baja, mert már a nevében benne van, hogy kőszikla! Szerintem a Falco Péter jelentése Sólyomszikla!

Gerda tágra nyílt szemmel bámult Kikire. Szinte belemerevedett az erős koncentrációba. Tudta, érezte, hogy ott lebeg a csőre előtt a megoldás.

– Vércsekő! – mondta végül egészen halkán, határozottan. – Nagypapával néha felszálltunk a 28-as buszra, és kimentünk a végállomásra. Onnan indul egy ösvény a Vércsekőhöz. Nagypapa nagyon szeretett arra sétálni, mert fentről gyönyörű kilátás nyílik a városra. Szerintem a kedvenc tölgyfája is ott lesz, a kilátó közelében.

Szó nélkül a magasba emelkedtek, és megindultak a dombok felé, az erdőszéli buszvégállomáshoz. Bár fentről nézve egészen más arcát mutatta

a táj, a dombtetőn magasodó sziklát, amely talán az ott vadászó ragadozó madarokról kapta a nevét, nem volt nehéz észrevenni. Félóra múlva a két igencsak elcsigázott kisveréb már a szikla közelében ücsörgött egy ágon. Bár Kiki rögtön a kilátó tetejére szeretett volna szállni, Gerda óvatosságra intette.

– Ne feledd, hogy mi most picik és védtelenek vagyunk. Rengetegen vadásznak a magunk fajta kismadárra!

Bíbor begyű, kék sapkás erdei pinty telepedett a szomszédos ágra. Kíváncsian nézett a két idegenre.

– Úgy látszik, mostanában a városi nép is kedvet kap a vidéki élethez – állapította meg némi gúnnyal a hangjában.

– Ezek szerint laknak a környéken verebek? – kapott a szón Gerda.

– Túlzás, hogy laknak – szökkent közelebb a pinty. – Lusta a verébnép, és a városban könnyebb ennivalóhoz jutni. De egy öreg veréb nemrégiben kiköltözött közénk a zöldbe.

– Tudod, hol lakik? – élénkült fel a hírre Kiki.

– Napközben a Vércsekő alatti tölgyfán szokott hintázni, de most pont onnan jövök, és

nem láttam. Talán másfelé akadt dolga – mondta a pinty, majd biccentett egyet, és továbbszállt.

Gerda és Kiki összenézett.

– Keresünk magunknak egy kényelmes ágot, és megvárjuk! – jelentette ki Gerda, és már repült is át a nyílt területen, a tölgyfa irányába.

Észre sem vette a feje fölött türelmesen köröző ragadozó madarat.

36. FEJEZET A VÉRCSE

– Gerdaaa! – kiabálta Kiki, azaz csak kiabálta volna, de egy kisveréb tollruhájába bújva legfeljebb kétségbeesett csivitelésre futotta. A vércse ragadozóösztöntől hajtva, villámsebessen zuhant az óvatlan lányveréb felé. Kiki elrugaszkodott az ágról, de érezte, hogy túlságosan nagy köztük a távolság.

A vörös tollú ragadozó siklórepülésre váltott, és megcélozta Gerdát. Egy pillanatig még lebegett a zsákmánya felett, majd hirtelen lecsapott, és karmai közé kapta a kis verebet. Gerda eddig észre sem vette, hogy veszély fenyegeti, így az ütés olyan váratlanul érte, hogy félig ájultan, összezavarodva csüngött a hatalmas karmok között. A vércse méltóságteljes, lassú szárnymozdulatokkal íves kört repült, majd kedvenc sziklája felé vette az irányt, hogy végre elfogyaszthassa jól

megéremelt ebédjét. Már jó ideje várt lustán közöve, türelmesen valami finom falatra.

Kiki pánikba esett, és félig önkívületben, vadul csapdosott a szárnyával, ám a hozzá képest hatalmasra nőtt madár egyre csak távolodott, és képzelenségnek tűnt veréb alakjában a nyomába érni.

– Gerda, tarts ki, jövök! – kiabálta a fiú, és minden erejét megfeszítve repült, hogy legalább ne veszítse szem elől az ellenséget. Talán ha a vércse leszállna, ha letenné a zsákmányát... akkor lenne esélye ellene. De amíg a levegőben vannak, addig ő csupán egy szerencsétlen kis veréb, aki egy hatalmas erejű ragadozóval készül szembe szállni.

Röptében is észlelte, mennyire elcsendesedett az erdő. Hallgatnak a lombok, a kis állatok nem motoznak, nem surrannak a fűben. A madarak a lombok rejtekében kerestek menedéket. Mindenki érzi a vércse jelenlétét, hallják az élesen vīj-jogó hangot, amivel sikeres vadászatát ünnepli.

Semmi esélyem – gondolta Kiki. De nyomban szíven ütötte a gondolat, hogy cserben hagyja a legjobb barátját, csupán azért, mert nem bír olyan gyorsan repülni, mint a vércse. Nem!

Követni fogja, bármi áron! Észrevette, hogy a kis-madár a hatalmas karmok között először csak megrezzen, majd egyre élénkebben vergődik. A fiú megkönnyebbült, hogy Gerdának látszólag nem esett baja.

– Tarts ki! – kiabálta. – A nyomodban vagyok!

A vércse felfigyelt a csipogásra, és hirtelen irányt váltott. Kiki legnagyobb döbbenetére váratlanul szembe repült vele, és pár másodperc múlva olyan közel suhant el előtte, mintha jól meg akarná nézni magának ezt az új zsákmány-nak valót. Kiki érezte, hogy menekülnie kelle-ne, de minden bátorságát összeszedve mégis úgy döntött, inkább egyenesen nekirepül a vércse tollas mellkasának. Talán az ütközéstől kiereszti a karmai közül a lányt!

Ám a tervét nem sikerült végrehajtani. Amikor a ragadozó a közelébe ért, ívesen elkanyarodott mellette, apró és gonosz szemét rávillantotta, és így szólt:

– Várj meg, nemsokára visszajövök érted is! Te leszel a desszert! Hihihííí! – Kárörvendően vijjogott, és újra sebes iramban távolodott Kikitől.

– Jaj, ne! – Kiki verébszemébe könnyek gyűltek. – Mit csináljak?! Mindjárt eltűnnek az erdőben! Ez nem lehet igaz! Itt már csak valami csoda segíthet!

– Mi a baj, fiam? – hallott meg egy együttérző hangot a háta mögött. Feljebb emelkedett, röptében megfordult, és szemügyre vette a jövevényt. Öreg veréb volt, tollruhája kopottas, hangja pedig, bár csiripelt, ahogy a verebek szoktak, mégis halk volt és kissé rekedt. A röpte sem volt éppen fürge, mégis sugárzott róla a sok vihart megélt idős állatok magabiztossága, tapasztalata és életbölcssége.

– Kérem, segítsen! – kiáltotta Kiki, és abban a szempillantásban ráébredt, hogy kivel is beszél valójában.

37. FEJEZET TÖBBET ÉSSZEL, MINT ERŐVEL

Magyarázkodásra, ismerkedésre nem volt idő.

– A vércse elvitte Gerdát! – csipogta Kiki kétségbeesetten.

Az öreg szeme megvillant, de tudta, hogy a kérdéseit később kell feltennie. Idős kora ellenére villámgyorsan akcióba lendült.

– Biztos a Vércsekő tetejére viszi! Ott kiszabadíthatjuk! – És választ sem várva iramodott a nagy szikla felé.

– Ketten egy ekkora ragadozó ellen? – kérdezte Kiki, miközben megpróbálta utolérni az idős verebet. Bár sosem kellett még ekkora túlerővel szemben harcba szállnia, azt pontosan érezte, hogy kettejüknek sincsen esélye a vércse karmaival és éles csőrével felvenni a versenyt.

Az öreg veréb azonban nem a Vércsekőre repült, hogy szemtől szembe támadjon a ragadozóra, hanem a közeli tölgyfára szállt le. A magasan, két ág között kis repedés húzódott, ebbe nyúlt be a csőrével.

– Segíts, fiam! – szólt oda Kikinek, aki a tölgyfához érve teljesen megzavarodott, mert végképp nem értette, hogyan akarja az öreg ilyen távolságból megmenteni Gerdát.

– Többet észszel, mint erővel! – csipogta a vén madár, és most már Kiki is látta, hogy a hasadékból egy üvegdarabot húz elő. A hegyes verébcső meg-megcsúszott a szilánkon, de amikor Kiki is megragadta a másik oldalról, együtt sikerült a tölgyfa legmagasabb ágára szállítaniuk.

Kiki a szeme sarkából látta, hogy eközben a vércse is megtette diadalkörét a zsákmányával, és éppen leszállt a nagy kő tetejére. Gerda a félelemtől dermedten hevert a karmok szorításában.

A verebek nagy szerencséjére szél sem rezdült a domboldalon, így a nagy tölgyfa legfelső ága is éppen csak megbillent, amikor Kiki és az öreg elhelyezkedett rajta. Kiki most látta csak, hogy az üvegszilánk voltaképpen egy törött tükördarab.

Az öreg veréb bámulatos ügyességgel megtámasztotta, majd úgy forgatta a szilánkot, hogy az éppen a ragadozó madár irányába forduljon. A Vércsekő mögül világító délután nap sugarai visszaverődtek a tükörről, és egyenesen a zsákmányát vizsgáló ragadozó szemébe világítottak.

– Elvakítjuk a vércsét! – rikkantott diadalmasan az öreg.

A szemébe vágó éles fény annyira bántotta a nagy madarat, hogy kénytelen volt elfordítani a fejét. Így azonban nem tudta csőrébe kapni a lába közt vergődő kisverebet. Valahányszor megpróbált visszafordulni, a fénysugár újra elvakította.

– Most marj a nyakába! – adta ki a parancsot az öreg.

Több se kellett Kikinek! Hatalmas lendülettel száguldott a Vércsekő felé, hogy hátulról, váratlanul csapódjon neki az idegesen toporgó ragadozónak. A vércsét annyira meglepte a támadás, hogy teljesen megzavarodott. A Kiki csőre által okozott fájdalom és a szemét égető, kegyetlen fénysugár felébresztette benne a túlélés ösztönét. Zsákmányát hátrahagyva rémülten emelkedett

a magasba, hogy az érthetetlen veszélyeket rá zúdító helyről mielőbb elmeneküljön.

– Jól vagy, Gerda? – szökkent Kiki a sziklán heverő kismadárhoz. – El kéne tűnnünk innen!

A lány talpra szökkent. Kificamodott szárnyát fájdalmas vergődéssel sikerült helyreigazítania, tolla csapzottan meredt szerteszét, fél lába ernyedten lógott.

– Nagyon fáj a lábam, de repülni azért tudok! – csipogta alig hallhatóan.

– A tölgyfáig bírd ki, megtaláltam a nagypapádat! – biztatta Kiki, és máris felröppent, hogy az utat mutassa. Gerda bizonytalan mozdulatokkal követte.

Az öreg a tölgyfa ágáról aggódva figyelte, ahogy a két kisveréb közeledik. Akkor nyugodott csak meg, amikor mindketten sikeresen leszálltak a levelek takarásában.

– Gerda, tényleg te vagy az? – szállt a kislány mellé a vén madár, és kopott szárnyát védelmezően borította köré.

– Jaj, nagypapa! – szipogta Gerda, aztán hosszú percekig csak álltak a faágon összeölelkezve.

Kiki félrehúzódva, csendesen figyelte őket.

38. FEJEZET AZ UTOLSÓ TITOK

Az öreg veréb kisvártatva jóindulatú és érdeklődő pillantást vetett Kikire, majd így szólt:

– Örülök, hogy az unokámnak ilyen barátja van. Még verébként is milyen bátor és ügyes fiú!

Kiki egy pillanatra zavarba jött, aztán bemutatkozott a professzornak. Gerdával egymás szavába vágva mindent töviről-hegyire elmeséltek neki. A fiú beszámolt Gerda váratlan eltűnéséről, a doboz megszerzéséről, és arról, hogyan fejtette meg lépésről lépésre a madaras rejtvényt. A lány is bekapcsolódott, és bevallotta nagypapjának, hogy kipróbálta a villában hagyott kenőcsöt, amitől ő maga is verébbé változott.

– Nagy butaságot csináltál, Gerda! – sóhajtott az öreg. – Nem gondoltál a visszaváltozásra?

Gerda lehajtotta a fejét.

– Csak az járt a fejemben, hogy megtaláljalak. Láttam az ablakpárkányon egy verebet, és azt hittem, talán te vagy az. Arra gondoltam, hogy ha megtalállak, úgyis együtt fogunk visszaváltozni.

– Én már így szeretném leélni az életemet, de nektek nem lesz egyszerű madárként hozzájutnotok a visszafordító krémhez! – forgatta a fejét gondterhelten az öreg.

Kiki gyorsan közbevágott, és megnyugtatta a professzort, hogy a kencéhez könnyen hozzáférhetnek. Elmesélte hosszú menekülését DR-ék elől, és azt is, hogyan sikerült mégis csapdába csalniuk a bűnözőknek. A professzor feszülten érdeklődve hallgatta, miként rakta össze Kiki a rejtvény utolsó darabkáit az agyagpáva és a *Madármesék* segítségével DR dolgozószobájában, és aztán hogy dobták ki a kék kenőcsöt rejtő tégelyt az ablakon.

Itt már Gerda is újra csatlakozott a beszámolóhoz. Elmondta, milyen boldog volt, amikor a fiú végre rájött, hogy a nyomában repülő kisveréb ő maga. Nagypja a fejét csóválta, hallván, hogy DR és társai maguk is madárrá változtak, és üldözőbe vették a gyerekeket.

– Tudjátok, éppen a DR-féle fickók kapzsisága és mértéktelen hatalomvágya miatt cseréltem alakot öreg napjaimra. Elegem lett az emberi mohóságból és az állandó küzdelemből.

– De nagypapa, hogy tehetél ilyet? – kérdezte Gerda. – Hiszen te nagy tudós vagy, aki értékes kincset adhatna az embereknek! A madarak beszédének megértése, a repülés tudománya... mindez olyasmi, amire büszke lehetnél, ami miatt ünnepelnének, megbecsülnének! Nem értem, hogyan választhattad helyette ezt az életet.

– Mi baj van ezzel az élettel, kisunokám? – kérdezte szelíden a professzor, és az alattuk elterülő tájra mutatott. – Nézd, itt szabad vagyok, mint a madár. Öreg napjaimra nem is kívánok mást, csak békét és nyugalmat. Hallgatom az erdő szavát, nézem, hogyan sárgulnak és hullanak le ősszel a levelek, aztán, ha megérem a tavaszt, figyelhetem, hogyan éled újjá a természet. Itt, a madarak világában tiszta, egyszerű törvények uralkodnak. Nincsen irigység, és senki nem ékeskedik idegen tollakkal, ahogyan DR próbálna az én találmánnyommal. Erről jut eszembe! Áruljátok már el, mi történt a kis faládikóval!

– Elrejtettem az ereszcsonnába – felelte Kiki. – Szerintem még most is ott van.

– Akkor még egy utolsó kérésem lenne hozzátok, gyermekeim – mondta az öreg veréb. – Ha visszaváltotok emberré, keressétek meg és semmisítsétek meg!

– De miért? – suttogta Gerda. – Hiszen olyan szép, és mostanra már minden titkát megfejtettük. Ugyan miért kellene tönkretenni? Szívesen elraknám emlékébe!

– Van ám annak a doboznak még egy utolsó titka – mondta rejtélyesen a professzor. – Vagy tényleg azt gondoltátok, azért volt annyira értékes, mert a villa kulcsát rejtette? Nem! Van itt még valami más is.

Kiki és Gerda lélegzetvisszafojtva hallgatta a professzort.

– Tudjátok, annak a ládikának dupla alja van. Ha kipattintjátok az alsó részét, találtok alatta egy titkos rekeszt, ami egy papírt rejt. Az tartalmazza a kenőcsök receptúráját, a pontos arányokkal és az elkészítési móddal együtt. Azt kérem, hogy égessetek el! És akkor nyugodt szívvel zárhatjuk le ezt a történetet.

Kiki és Gerda elképedve nézett egymásra.

– Semmisítsük meg az évszázad egyik legnagyobb találmányát? De miért?!

– Nem minden találmányra érett még meg a világ, gyerekek. Talán majd száz, talán kétszáz év múlva. De addig még sokszor lehullatja a lombjait ez az erdő. Higgyétek el, tudom, hogy miről beszélek. Jobb lesz így mindenkinek. Most pedig induljatok, hogy még sötétedés előtt visszaérjete a városba! Biztonságosabb emberi alakban töltenétek az éjszakát!

39. FEJEZET A BÚCSÚ

– Az összes kék kenőcsöt a pávába rejtetted? – kérdezte Gerda.

– Igen. Azt gondoltam, egy kis madaras dísz senkinek sem lesz gyanús. Úgy terveztem, hogy később majd beavatlak a titokba, vagy ha úgy adódik, rájössz magadtól.

– De magadnak egy kicsit sem tettél félre?

– Minek? Én már nem akarok visszaváltozni.

– Annyira hiányzol! – suttozta Gerda.

Az öreg szomorúan, de határozottan nézett rá.

– Érzem, hogy nincs már sok időm hátra. Azért lettem ornitológus, mert lenyűgözött a madarak végtelen szabadsága. Aztán amikor eltűnt a madaras dobozka a legfontosabb felfedezésemmel, azt is megértettem, hogy le kell zárnom a tudományos pályafutásom. Én már nem akarok küzdeni, versenyezni, harcolni a találmányaimért.

A madarak szabadságát szeretném életem végén kiélni.

Gerda olyan keserveset sóhajtott, hogy Kiki érezte: ha a madarak tudnának sírni, a veréb fekete szeméből most csak úgy ömlenének a könnyek. De a kislány megértette, hogy nagyapja madárként tényleg boldogabban fogja befejezni az életét, ezért beletörődött a döntésébe. Egy utolsó nagy ölelés után elbúcsúztak, és a két fiatal veréb szárnyra kapott, hogy mielőbb visszatérjenek a városba.

Azt remélték, hogy a hazafelé repülés is néhány órát vesz csak igénybe, de többszörösen csalódnuk kellett. A nap fáradalmi és izgalmai úgy kimerítették őket, hogy sokkal gyakrabban kellett pihenőt tartaniuk. Gerdának ráadásul nemcsak a lába fájt, de sajgott a szárnya és a szíve is. És hogy még az elemek is ellenük forduljanak, feltámadt a szél, egyre bőszebben és hangosabb süvített.

Messze jártak még a Galamb utcától, amikor leszállt az este, és az időközben összegyűlt felhők meghasadtak. A két kisveréb rémulten keresett menedéket a lezúduló zápor elől. Mivel nem

ismerték a madarak búvóhelyeit, első ijedtükben egy erkélyre szálltak, ahol behúzódtak a kinti asztal alá. Mivel a sötétség beállta után nem mertek visszamerészkedni DR udvarába, elhatározták, hogy a védett helyen töltik az éjszakát, és csak a hajnal első fényeinél térnek vissza a kenőcsért.

– Köszönöm, hogy megmentettél, Kiki! – motyogta Gerda elalvás előtt. – Az életedet kockáztattad értem!

– Az jár a fejemben, hogy bár madarak lettünk, mégis egy emberi trükknek köszönhetjük, hogy megúszta a vércsét. A nagypapádnak a szárnyak adják a szabadságot, de én sokkal szabadabbnak fogom érezni magam, ha visszaváltozunk. Emberként sokkal több mindent megtehetek!

Gerda eltűnődött, de nem derült ki, hogy mi a véleménye, mert gondolkodás közben elnyomta az álom. Kiki sem tudott tovább ébren maradni, így a két kismadár csőrét a szárnya alá fúrva szundított az asztal alatt. Madárfejükben egész éjjel emberi álmok kergették egymást.

40. FEJEZET VIHAROS ÉJSZAKA

Hajnaltájt óriási égzengésre riadtak fel. A vihar nemhogy csillapodott volna, de egyre erőteljesebben tombolt. Tépte és cibálta a fák ágait, a vízcseppek tüként vágódtak be még az erkély asztala alá is, ahol a két kisveréb gubbasztott. Gerda kicsit közelebb húzódtott Kikihez, és hogy elterelje figyelmét a tomboló viharról, beszélni kezdett az álmos fiúnak.

– Tudod, ha nehéz is, de elfogadom, hogy nagypapa nem akar többé ember lenni. Azzal viszont sehogy sem értek egyet, hogy meg kell semmisítenünk a találmányát. Vajon lesz még egy tudós a világon, aki ugyanilyen zseniális felfedezést tesz? Ezt nem szabad veszni hagyni! Mi a véleményed, Kiki?

A fiú elnyomott egy ásítást, és fontolóra vette Gerda szavait.

– Talán igazad van. Ha találnánk egy szuper-
titkos és nagyon biztonságos rejtekhelyet, elég
lenne a dobozt ott elhelyezni. És ha elérkezettnek
látjuk az időt, bármikor nyilvánosságra hozhat-
juk a találmányt. Te is erre gondoltál, ugye?

Gerda megkönnyebbülve bólintott.

Kiki hirtelen egészen éber lett. Kis ideig hallga-
tott, végül aztán nagy nehezen kibökte, ami már
jó ideje piszkálta a csőrét:

– Gerda, miért titkoltad el előlem ezt az egészet?

A lányveréb fényes szeme büntudatosan csil-
lant, aztán mégis határozottan válaszolt:

– A nagyapám miatt. Értsd meg, Kiki, tudtam,
hogy a találmányai titkosak, és egyáltalán nem
örülne, ha a munkájáról fecsegnék. – Nagyot
sóhajtott. – Nem is hinnéd, hányszor szerettem
volna beszélni neked erről a rejtélyes ügyről! De
végül úgy döntöttem, először magam járok a vé-
gére, mi történt nagyapával.

Kiki valami jóváhagyásfélét mormogott. Tit-
kon megkönnyebbült Gerda szavaitól. Úgy tű-
nik, mégsem veszítette el a lány bizalmát!

A vihar lassanként csillapodott, és a hajnal első
sugarai már az erkélykorláton találták a két türel-
metlenül ugrándozó kisverebet.

– Irány DR lakása! – csipogta Gerda. – Vagyis
nem a lakása, hanem a ház előtt álló orgonabo-
kor. Vicces lesz, hogy berepül az ágak közé két
veréb, aztán kimászik két ember!

– Nem kéne valamit reggelizni? – kérdezte
Kiki, és tanácstalanul fürkészte a járdát, hátha
talál egy kevés felcsipegetnivaló kenyérmorzstát. –
Izgalmas ez a verébelet, de nem fogom bánni, ha
újra asztalnál ülve, tányérból ehetek majd! – tette
hozzá.

– Nézd csak, milyen szép kövér giliszta! – Ger-
dának már viccelni is volt kedve. – Előbújt az eső
miatt. Ez aztán igazi madárcsemege!

Kiki megborzongott, aztán ő is elnevette ma-
gát. Könnyű Gerdának, hiszen ő amúgy is keveset
eszik, szinte csak csipeget, mint egy igazi kismadár.
Ő viszont éhes, mint a farkas, és bármikor tudna
enni!

– A mai menüt inkább kihagyom – mormolta
beletörődve, és figyelte, ahogy a giliszta, szeren-
csés megmeneküléséről mit sem tudva, elégedet-
ten halad tovább a vizes járdán.

Így aztán korgó gyomorral, ám mégis sebesen
suhantak az épp csak ébredező város fölött. Pár

perc múlva gyakorlott szárnycsapásokkal landoltak az orgonabokor ágain. Az ázott földön apró, ezüstös tárgy csillogott. A tégely!

A két kisveréb a földre huppant, aztán egy hosszú, néma pillanatig tanácstalanul bámultak egymásra.

– Nem tudjuk kinyitni – mondta ki Gerda a mindkettejük fejében cikázó gondolatot. – Veréblábbal és szárnyakkal képtelenség lecsavarni egy tégely tetejét. Erre nem gondoltunk, amikor kidobtuk az ablakon! Mi lesz most?! Talán örökre verebek maradunk?

Kiki bosszúsan csapkodott a szárnyával, és igyekezett tiszta fejjel átgondolni a dolgot.

– Nem szabad kétségbeesnünk, Gerda – jelentette ki. – Emlékezz csak vissza a nagyapádra! Kis verébként még a hatalmas ragadozó madarat is kicselezte egy jó ötlet segítségével. Most nekünk is az eszünket kell használnunk, hogy hozzájussunk a kék kenőcshöz. Gondolkodjunk!

41. FEJEZET

HOGY MŰKÖDIK A DIÓTÖRŐ?

Hamar belátták, hogy ha a tégely tetejét lecsavarni nem tudják, akkor egyetlen esélyük, ha szétrepesztik az egészet. De hogyan?

Kikinek eszébe jutott, hogy olvasott valahol a városi varjakról, akik a keményebb diókat a parkoló autók kereke alá helyezik, hogy amikor a kocs elindul, súlyával törje fel a csonthéjat. Csakhogy félő volt, hogy ha egy autó fel is törné a kenőcsöstégelyt, a nagy súlytól kipréselődne és a kerekre kenődne az összes csodaszer. Akkor aztán esélyük sem lenne többé visszaváltozni!

– Mi lenne, ha valahogy elvinnénk a dobozt Ibolya nénihez? – vetette fel Gerda. – Ő biztosan lecsavarná nekünk a tetejét.

Kiki apró karmai közé kapta a dobozkát, és megpróbált felemelkedni vele. Reménytelenül nehéz volt. Nagy erőfeszítéssel úgy-ahogy sikerült

a bokron túlra vergődnie, de érezte, hogy ekkora súllyal képtelen volna akár a szomszéd házig elrepülni. Márpedig Ibolya néni és a Galamb utca a kerület túlsó oldalán volt!

Gerda mérgesen kopácsolni kezdett a feltörhetetlen tégelyen, de csőrével csak kisebb horpadásokat okozott a tetején, még egy hajszálrepedést sem sikerült rajta ejtenie. Végül csüggedten abbahagyta a csapkodást.

– Ejtsünk rá egy nagy követ! – csivitelte mérgesen.

– Az jó lenne! – mondta Kiki. – Kár, hogy előtte a követ is fel kellene emelnünk.

– Akkor szerezzünk egy diótörőt – morgott tovább Gerda. – Reccs, és kész!

– Nem is rossz ötlet! – csillant fel Kiki szeme.

– Ugyan! Csak vicceltem! – hűtötte le Gerda, de Kiki már tudta, mit kell tennie.

– Nem pont diótörő, de a működési elv ugyanaz! – rikkantotta diadalmasan. – Becsíptetjük valahová!

Kiki széleseben felemelkedett, hogy körülnézzen. Bár vasárnap volt, de az utcán már nyitáshoz készülődött egy kávéház, a cukrászda és egy kis

bolt is. Mindháromnak tárva-nyitva állt az ajtaja, de egyik sem tűnt túlságosan erősnek. A legígéretebb DR házának hatalmas, vaspántos főkapuja volt, ami biztosan szét tudná repeszteni a kenőcsös tégelyt!

Kiki gyorsan beavatta Gerdát a tervébe, aztán együttes erővel a nagykapu sarkához görgették a dobozkát, és várakozni kezdtek. Félóra múlva nyílt a kapu, és egy kissé álmos, borostás férfi lépett ki rajta. Gerda azonnal a magasba emelkedett, és verdesni kezdett az illető arca előtt.

– Hé, megörültél, kismadár? – próbálta elheszteni a férfi, mert a madár váratlan viselkedésétől megtorpant a nyitott kapuban.

Gerda azonban nem tágitott. Olyan közel maradt, hogy a csodálkozó ember ne tudjon teljesen kilépni a kapualjból, legalábbis addig, amíg Kikinek nem sikerül pont a kapu sarkába, a kapufélfa és a nyitott ajtószárny közé illesztenie a tégelyt. Amikor látta, hogy a barátja sikerrel járt, Gerda is továbbroppent, hogy egy közeli ágról figyelje a fejleményeket.

– Mi ütött ebbe a kis bolondba? – morgott a férfi, majd végre kilépett az utcára, és behúzta

maga után a kaput. Vagyis csak húzta volna, mert az ajtószárny a tégelytől elakadt, és nem tudott becsukódni.

– Mi van itt ma reggel? – haragudott meg az ember, és dühében nagyot rántott a kilincsen. A kapu bevágódott, és kettérepesztette a beékelődött tégelyt. A tompa reccsenéssel egy időben sűrű kék kenőcs buggyant a kőre. A borostás alak idegesen tovább-battyogott a kisbolt felé, a két madár pedig diadaltáncot járt a levegőben a kapu előtt.

42. FEJEZET A KÉK KENŐCS

Aztán már csak ki kellett várni a megfelelő pillanatot, amikor észrevétlenül megmártózhatnak a kék anyagban. Mindenképp el akarták kerülni a nézőközönséget. Attól is tartottak, hogy DR-ék valahol a közelben röpködnek, így nem lett volna jó feltűnést kelteni. A ház lakói azonban ébredezni kezdtek, és beindult a megszokott reggeli élet. Kövér kutyát sétáltató asszony, parkba igyekvő gyerekek, vásárolni induló felnőttek nyitották-csukták a nagy ajtót. Kiki és Gerda bosszankodva figyelte, hogyan lép bele egy férfi a kenőcsbe. Az általa hagyott kék talpnyomon aztán egyre többen gyalogoltak keresztül, alaposan összemaszatolva a kapualj környékét. A cipőtalpakon szerencsére nem okozott semmilyen változást a krém, hiszen csak élőlényeken fejtette ki átalakító hatását.

Gerda majdnem felsikoltott, mikor látta, hogy a parkból hazatérve a kövér kutya még egy utolsó jelölést óhajt tenni a kapu előtt. Már emelte is az egyik hátsó lábát, és a még épségben maradt krémfolt közepébe célzott. Ám ekkor megérkezett a postás, így a kutyának fontosabb tennivalója akadt: vérmesen ugatni kezdett, és az előző szándékáról gyorsan megfeledkezett.

A két kisveréb továbbra is bosszúsan figyelte az egyre fokozódó reggeli nyüzsgést, és várták az alkalmas pillanatot. Kisvártatva mackónadrágos, idős házmester kacsázott ki a kapun. Mogorván szétnézett az utcán, óriási nyögés kíséretében lehajolt egy elhajított csokipapírért, aztán elgondolkodva tanulmányozni a kezdte a kőre kenődött kék valamit.

– Biztos megint azok az égetnivaló, huncut kölykök... – morogta. – Festék ez, vagy valami gyurma? – Már-már belemártotta az ujját, hogy megszagolja a fura anyagot, ám ekkor a közeli bokron két veréb olyan örült csivitelésbe kezdett, hogy teljesen elvonták a figyelmét.

– Hát belétek meg mi ütött?! Micsoda reggel! – Megcsóválta a fejét, és tovább dűnnyögött.

– Hozok egy nedves rongyot – mondta, azzal visszaballagott a kapualjba.

– Nincs vesztegetni való időnk! – csipogta Kiki. – Ez az alak mindjárt felmossa a krémet! Vagy belenyúl, és ki tudja, mivé változik!

Gerda pedig már repült is. Az utcán haladó járókelőkkel mit sem törődve páros lábbal landolt a még használható krémtócsában. Mellette rövidesen Kiki is földet ért. Megcsapta őket a kenőcs kellemetlen, fanyar bűze, de a kétségbeesésük, hogy örökre verébttestbe záródnak, erősebb volt az undornál: szökdécselve, szárnyukkal csapdosva igyekeztek minél többet kenni a tollukra.

A találmány újra kiállta a próbát. A két verébbel hamarosan forogni kezdett a világ. Úgy tűnt, mintha szürkésbarna tollak pörögnének a levegőben, hogy aztán eltűnjenek a semmiben. Közben pedig émelyítő érzés kíséretében alakulni kezdett a testük: hajuk nőtt, aztán kezük, ujjuk, majd lábuk, és végül ott találták magukat kissé kótyagos fejjel a kapualjban gubbasztva.

Pont ekkor tért vissza a házmester.

– Szóval ti voltatok azok! – dörrent rájuk. – Szigorúan tilos kék trutyival összekenni a társasház

kapubejáróját! Szégyellhetitek magatokat! És ha már itt vagytok, takarítsátok is fel! Merem remélni, hogy nem valami veszélyes vegyi anyagról van szó!

Gerda engedelmesen átvette tőle a felmosórongyot, és Kikire kacsintva néhány mozdulattal tisztára varázsolta a földet. A házmester dűnnyögött valamit, és otthagya őket.

– Na, és ezzel most mit csináljak? – mutatta Gerda a kezében tartott törlőrongyot, melyet a kék krém utolsó foltjai tarkítottak. – Dobjak a szemétbe egy ekkora találmányt?

Kiki tanácstalanul vállat vont.

Egy közeli ablakpárkányon három veréb – egy kövér, egy sovány és egy gonosz pillantású – figyelte kétségbeesetten, ahogy Gerda elindul a ronggyal a kuka felé.

43. FEJEZET A HÁROM KOPASZ

Alig tett Gerda néhány lépést a szemetes felé, amikor a három veréb elrugaszkodott az ablakpárkányról, és egyenesen a felmosórongy felé száguldott. DR, Pocok és Pózna, mert hiszen ők voltak azok, kétségbeesetten próbálta megkaparintani a csodálatos kenőcs maradványait. Mire Gerda észbe kapott, a három madár kitepte a rongyot a kezéből, egy darabig a csőrükkel rángatták, majd a földre pottyantották, és őrjöngve dörgölték magukat a kékeszürke anyaghoz.

Csakhogy az utca porával és az amúgy is kétes tisztaságú felmosóronggyal érintkezve a kenőcs varázsereje gyengült, ráadásul a nyúlós, kék anyagból olyan kevés maradt már, ami egyetlen ember visszaváltoztatásához sem lett volna elegendő. A három madár tollára azért így is jutott annyi, hogy valamiféle hatása legyen. DR, Pocok

és Pózna enyhe bizsergést érzett, majd tollaik kihullottak. Testük teljesen csupasz lett, Pózna begyén még az a szőrös anyajegy is megjelent, ami ember alakjában a mellkasán éktelenkedett; DR pisze verébcsőre is inkább hasonlított már kampós orra, miközben Pózna nyaka megnyúlt, és lába is hosszabb lett az átlagos veréblábnál. A kövér, a vékony és a gonosz tekintetű veréb három kopasz förmedvénné vált, amelyek, bár továbbra is apró testű madarak voltak, mégis ijesztően emberi jegyeket hordoztak.

Gerda elkerekedett szemmel, rémült tekintettel bámulta őket. Kiki, aki szintén szemtanúja volt a részleges átváltozásnak, most Gerda mellé ugrott.

– Figyeljete, ostobák! – kiáltott a rémülten toporgó verebekre. – Elfogyott a kenőcs!

A három madár ijedt ugrálásba kezdett. Mindhárman érezték, hogy így nem maradhatnak egyetlen percig sem. Ennél még a veréblét is jobb!

– Talán megvan még a nagyapám receptje! – vágott közbe Gerda, aki őszintén megsajnálta a három szerencsétlent, és arra gondolt, hogy az ereszcSATORNÁBA rejtett madaras dobozkában

valószínűleg mindkét csodakenőcs leírását megtalálják. – Megpróbálok nektek kotyvasztani még egy kis krémet a visszaváltozáshoz, ha megígéritek, hogy soha többé nem fogtok bántani minket, és nem keressétek tovább a nagyapám találmányait!

A három madár készségesen bólogatott.

– Gyereünk! – nézett Gerda eltökélten Kikire.

De a három kopasz veréb olyan kétségbeesett verdesésbe kezdett, hogy újra megtorpantak.

– Értem. Egyetlen percig sem akartok így maradni – hümmögött Kiki. – Mit mondjak, megértem. Elég rondák vagytok!

– Repüljete vissza a házba! – javasolta Gerda. – Talán a madárrá változtató krémből maradt még valami. Ha azt magatokra kenítek, legalább újra rendes verebek leszete! Aztán gyertek a nagyapám házába. Holnap reggel kikeverem nektek az ellenszert!

A három rút madár hálásan csicsergett.

– Siessünk háza! – nézett újra Kikire Gerda. – Meg kell nyugtatnunk a szüleinket, aztán elő kell keresnünk az ellenszer leírását. Remélem, ott van még az ereszcSATORNÁBAN.

– Persze, hogy ott van. Hol máshol lenne? – felelt Kiki, és engedelmesen megindult Gerda után.

Nem is figyelt már a három eltorzult madárra, akik jelentőségteljesen összenéztek, majd felröptek DR nyitott ablakába.

44. FEJEZET CÉLEGYENESBEN

Kiki és Gerda tudta, hogy sok tennivaló van még. Az aggódó szülők bizonyára már égen-földön keresik őket, hiszen a lány után most Kikinek is nyoma veszett.

A szülők sejtették, hogy a két eltűnésnek köze van egymáshoz, de a megoldást illetően egyelőre sötétben tapogatóztak. Jobbára Ibolya nénit próbálták alaposan kifaggatni, ám az idős hölgy elővigyázatosságból csak annyit árult el, hogy találkozott Kikivel, aki szerinte jó nyomon jár, és bizonyára azért nem ment haza, mert mihamarabb meg akarja találni Gerdát. Madarakról és találmányokról inkább nem is tett említést. A gyerekek szülei pedig hitték is, nem is az öreg hölgy történetét, és épp arra készültek, hogy maguk veszik kézbe a nyomozást. Ám erre végül nem került sor.

Gerda büntudatos mosollyal toppant be a lakásuk ajtaján, nyomában Kikivel. Az anyukája felsikoltott, összecsapta a kezét, és úgy tűnt, kis híján elájul. A lány igyekezett gyorsan megnyugtatni a szüleit, de ők még így is rossz néven vették, amikor bejelentette:

– Anya, apa, még el kell intéznünk egy fontos dolgot. Most nem tudok mindent elmesélni, de ígérem, be fogom pótolni!

– De kislányom! – hebegett az apukája. – Hiszen csak most értél haza! Nagyon fáradtnak és megviseltnek tűnsz. Először pihened kellene – mondta, majd szórakozottan kiszedett egy szürkés pihetollat a lánya a hajából.

– Tessék elhinni, hogy tényleg elmúlt a veszély! – ütötte a vasat Kiki is. Neki könnyebb dolga volt, mert egyszerűen felhívta a szüleit, és kész tények elé állította őket: jól van, és hamarosan hazamegy, de előbb szeretne még elintézni valamit. Sőt, azt sem felejtette el megkérdezni a felháborodva méltatlankodó anyukájától, hogy mit főz ebédre.

– Fú, ez nehéz meccs volt – mondta Gerda, amikor végre kiszabadultak a lakásból. Az apukája

ugyanis mindenáron el akarta kísérni őket, alig tudták lebeszélni róla. De végül sikerült, így most már az utolsó, fontos feladatra koncentrálhattak: a kis fadobozra, mely kezdettől fogva több volt, mint egy kulcsot őrző ládika, hiszen dupla alja a professzor két szupertitkos találmányának receptjét óvta.

Kiki biztos volt abban, hogy a csatorna kiváló rejtkehely, mégis kellemetlen izgalom járta át: vajon ott van még a doboz? Remélhetőleg a szomszéd bácsinak nem épp tegnap jutott eszébe az ereszcatorna kitisztítása.

Gerda is a madaras ládikóra gondolt.

– Akkor elrejtjük, ugye, Kiki? Tudom, a nagyapám másként gondolta, de én biztos vagyok benne, hogy meg kell őriznünk a találmányt! Már eszembe is jutott néhány lehetséges rejtkehely.

A szomszéd kertjéhez közeledve egyre szaporították a lépteiket, szinte már futottak. Észre sem vették a nyomukban repülő három izgatott verebet. Az apró madárszemekben türelmetlen, sóvár fény csillogott.

45. FEJEZET
A TITKOS RECEPT

Mohai bácsi szerencsére bent szöszmötölt a házban, így Kiki és Gerda könnyedén besurranhatott a kertbe. Átvágtak a virágoskerten és a veteményesen, aztán a fészeraflakon keresztül kimásztak a lapos cseréptetőre. Kiki magabiztosan haladt az ereszcsonna közepe felé, ahová a dobozkát rejtette. Hirtelen rémisztő gondolat futott át a fején: mi van, ha az éjszakai vihar lesodorta a kis dobozt? Még két lépés, aztán következett a megkönnyebbült sóhaj. Semmi baj! Szerencsére megvan!

Kiki felkapta, egy pillanatra magához szorította a ládikát, majd mosolyogva Gerda kezébe nyomta.

– Tessék, itt van! Nyisd ki te!

Lekuporodtak a tetőre, miközben Gerda aggodalmasan forgatta nagyapja titkainak rejtekhelyét.

– Jól elázott az éjjel!
– Nem csoda – bólogatott Kiki. – Órákon át szakadt rá az eső.

Gerda felnyitotta a dobozkát, és ujjaival már az alsó, titkos rekesz zárját kereste. Nem kellett sokáig próbálkoznia, így, hogy tudta, mit keresen, hamar megtalálta, hol nyílik az alsó fedőlap. A lemez azonban nehezen mozdult ki a helyéről, mivel a beszivárgott víztől a fa megszívta magát. Amikor nagy nehezen sikerült mégis elmozdítania, újabb nehézségbe ütközött. A vékony papírlap, amely a titkos rekeszben lapult, szintén elázott, az évekkel ezelőtt töltőtollal írt betűk elmosódtak, a szöveg szinte kivehetetlenné vált.

Gerda óvatos, finom mozdulatokkal kihajtogatta a papírt, hogy aztán a fény felé tartva próbálja kisilabizálni az összefolyt betűket. Kiki a válla mögül figyelt, de arcára hamarosan kiült az aggodalom.

– Legalább a fele olvashatatlan! – sóhajtotta. – És a többi is alig látszik.

Ennek hallatán a verebek, akik eddig az ereszcsonna szélén ücsörögtek, hirtelen felröppenek, és kétségbeesetten vetették magukat a nedves

papírlapra. Talán csak saját szemükkel akartak meggyőződni arról, hogy a szöveg valóban nem látszik, vagy kapzsi módon maguknak akarták a csodareceptet megkaparintani, nem lehet tudni. Annyi biztos, hogy a három csőr egyszerre kapott bele a nedves papírba, amely a következő pillanatban darabokra szakadt. Gerda ösztönösen az egyik fecni után nyúlt, de csak a szélét sikerült megragadnia, ami rögtön a kezében maradt. A megzavarodott verebek most vissza akarták ejteni a papírdarabokat a földre, de a nedves papír a csőrükhöz tapadt, és ahogy igyekeztek lerázni, még tovább szakították. Ráadásul ebben a percben feltámadt a szél is, ami elsodorta a titkos recept lehullott darabkáit. Egyetlen nagyobb szelet maradt Gerda kezében, de azon teljesen elmosódott az írás.

A három veréb dühödten vetette magát a szélben sodródó fecnik után, de azok hamarosan szerteszét szóródtak. Volt, amelyik egy pocso-lyában landolt, egy másik a szomszéd ház kéményébe pottyant, a harmadikat egy autó alá vitte a fuvallat. Gerda és Kiki egy darabig szótlánul figyelte, ahogy a recept örökre eltűnik, aztán egymásra néztek.

– Mégis úgy lett, ahogy a nagypapa akarta – kockáztatott meg egy halvány mosolyt Gerda.

– Egy kicsit azért sajnálom ezt a három szerencsétlent – tette hozzá Kiki. – Szerinted esélyük sincs most már?

– A recept elveszett, és nem készült róla másolat. Most már a nagypapám sem tudna rajtuk segíteni – rázta a fejét Gerda. – De majd ha felnőtt leszek, én újra feltalálom! – tette hozzá némi tűnődés után. – Egész biztosan ornitológus leszek, és egyszer én is rájövök, hogy kell a krémet elkészíteni!

– Az jó – hagyta rá Kiki. – Addig viszont...

– Addig viszont látogassuk meg Ibolya nénit! – szökkent talpra Gerda. – Biztos ő is nagyon aggódik már!

46. FEJEZET MILYENEK A VEREBEK?

Hamarosan már a villa kertjében ücsörögtek Ibolya néni társaságában, aki az imént kitörő örömmel fogadta őket. Lábuk körül galambok, verebek és cinkék nyüzsögtek, ők pedig bőkezűen szórták nekik a kenyérmorzsát. A kert egyik zugából Sasorrú Stefán figyelte a jelenetet nyugodt, rezzenéstelen tekintettel. Talán még a lovag is elégedett volt az események alakulásával.

Kiki és Gerda már túlesett az elmúlt napok izgalmairól szóló beszámolón. A néni hol sopánkodott, hol rémüldözött a történet hallatán, de a félig ember, félig madár gazfickók külseje őt is nevetésre fakasztotta. Amikor aztán a veréb alakban élő professzorra terelődött a szó, újra elérzékenyült.

– Mindig is önfejű ember volt. Végtelenül okos és kedves, de soha nem hallgatott senkire. Csakis arra, amit a szíve diktált.

Egy szemtelen veréb kifogyott a kenyérmorzsából, és nagy bátran, csiripelve ugrálni kezdett a lábuk körül.

– No, lám – mosolygott a néni. – Sosem értettem, miért éppen a verebek a professzor kedvencei. Hiszen annyi különleges, színes tollú, dalamos hangú madár létezik! Ő leginkább mégis ezeket a kopott, szürke ruhás, közönséges kis jószágokat kedvelte.

– A veréb nem közönséges madár! – kérte ki magának Kiki és Gerda egyszerre, aztán összenéztek, és elnevettek magukat.

A néni velük nevetett, és úgy tűnt, talán még Sasorrú Stefán is elmosolyodik a bajsza alatt.

TARTALOM

1. A doboz	3	24. A veréb	92
2. A sötét alak	5	25. Az emberrablók	96
3. A madaras rejtvény	8	26. Egy meglepő felfedezés	101
4. A Galamb utca	12	27. Madarat tolláról...	105
5. A sas nyomában	16	28. DR nem adja föl	110
6. A fészek	19	29. Három harcias veréb	113
7. Mit rejt a villa?	22	30. Vadászat	116
8. Ibolya néni	26	31. Hová tűnt Ibolya néni?	120
9. Menekülés	31	32. Sas őrzi a foglyot	124
10. Az alagút	35	33. Ibolya néni madarai	128
11. Ibolya néni mesél	39	34. A professzor kedvenc helye	132
12. Kiki töri a fejét	44	35. Falco Péter	136
13. DR	48	36. A vércse	141
14. DR terve	52	37. Többet ésszel, mint erővel	145
15. De hogyan tovább?	55	38. Az utolsó titok	149
16. A rejtekhely	58	39. A búcsú	154
17. Újra otthon	63	40. Viharos éjszaka	157
18. DR akcióba lép	67	41. Hogy működik a diótörő?	161
19. Fogságban	71	42. A kék kenőcs	165
20. DR haragszik	74	43. A három kopasz	169
21. Különös fordulat	78	44. Célegyenesben	173
22. Egy tanulságos történet	82	45. A titkos recept	176
23. Hogyan lett a veréb, a holló és a páva a madarak királya?	86	46. Milyenek a verebek?	180

Két népszerű szerző első közös kalandregénye, mely izgalmasan ötvözi a *Rumini* és a *Panthera* sodró erejét.

Legyen ez a könnyen olvasható, fordulatos könyv az első detektívtörténeted!

Az egész egy titkos ládikával kezdődik, és a rejtélyek egyre csak szaporodnak: Mit rejt a titkos tégely? Hová tűnt Gerda? Mik azok a furcsa rajzok a füzetében? Kicsoda DR? És miről csicseregnek a madarak?

Kövessd a sorokat és nyomozz együtt Kikivel!

*„Galamb mutatja az utat,
Sas őrzi a fészket.
A titok fölött holló köröz,
A veréb nem közönséges madár.”*

2490 Ft

